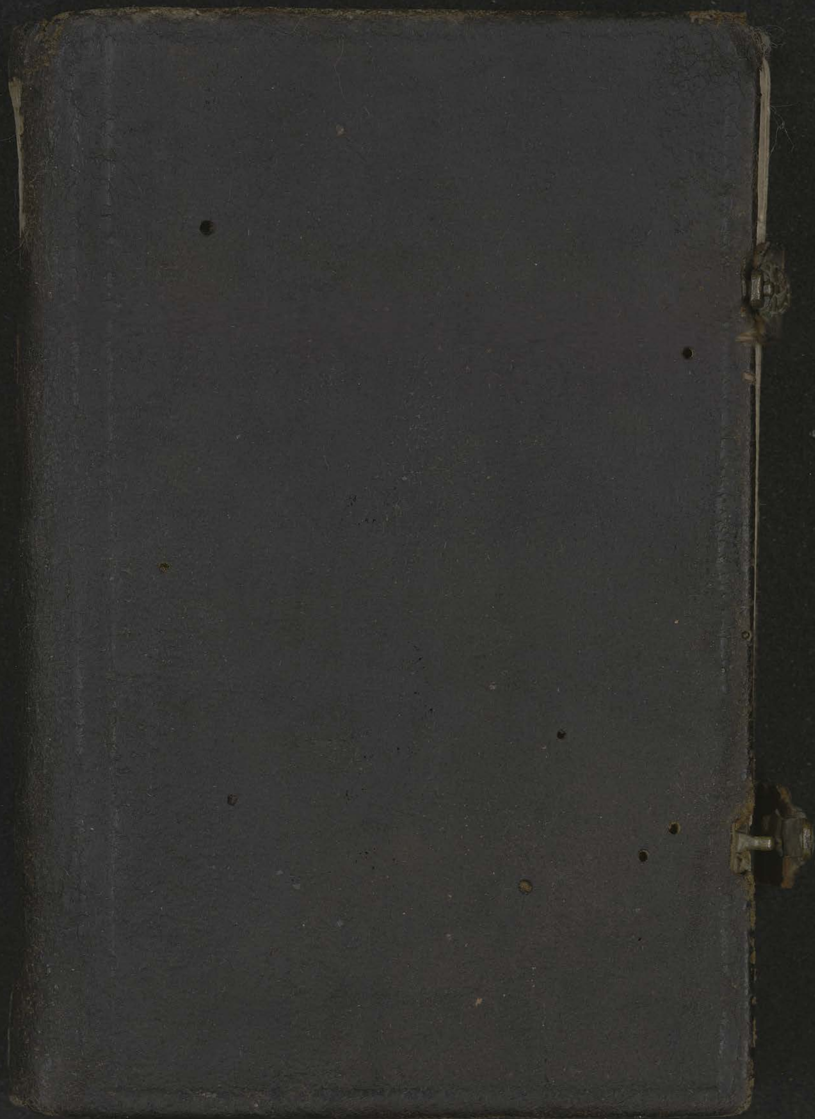

SCIENTIA SANCTORUM NOSSE MORI

Pauculis Præceptis comprehensa,

Per Virtutum præcipuarum Exercitium

olim

Breviter digesta

A

Quodam Patre Societatis IESU:

Eremitar. Camaldul. Insulae Vigr. Cathal. adscriptus

Nunc verò,

Ad utilitatem animarum Reimpressa

VILNÆ Typis Academicis Societatis IESV. 1699.

ORATIO

Pro felici morte,

Ad

IESUM & MARIAM.

DVlcissime IESV, per illam amaritudinem, quam sustinuisti propter me in Cruce, maximè quando anima tua benedicta egressa est de corpore tuo, miserere animæ meæ in egressu suo.

DVlcissima Mater IESV, Patrona mea, visceribus misericordiæ plena, succurre mihi misero peccatori, antequam mors subitanea & improvisa superveniat; nè imparatus de hoc mundo transeat; nè imparatus de hoc mundo transeam. Ora pro me Virgo benedicta, ob Vnigeniti tui Passionem, ac mortem acerbissimam, ut peccati detestatione, diaboli operumque ejus abrenunciatione, & humili confessione, pœnitentiâ, satisfactione dignâ Venerabilis sumptione, & proximi dilectione, de hoc mundo transeam tuo Filio reconciliatus, Amen.

BENEVOLO LECTORI.

FVngor campanarum vice, quæ Templum haud ingrediuntur, ad id tamen ſonitu ſuo homines convocant. Nec ego Devotionis cultor (uti deberem) alijs verò ejusdem occaſio & incitamentum eſſe cupio. Hunc igitur Libellum à doctis ſanctisq; viris compoſitum utilitati tuæ dilecte in Chriſto Lector conſecro, tu meæ quæſo conſulas ſaluti, quæ ex meritis proprijs, gehennæ propior quàm cœlo, tuis adiuta ſuſpirijs mereatur converti ad Dominum, in quo ſolo vita & ſalus. Hanc tibi ex animo precor, tu eandem mihi exora, vale æternùm comprehenſor eorum, quæ præparavit Dominus diligentibus ſe, meq; ad laciniam veſtis tuæ trahe poſt te.

Devoti Lectoris, ſcabellum pedum
utinam! non obliviſcendum AK.

LECTORI AMICO.

Bonæ mortis cupido,
Bonæ vitæ negligenti,

Mice Lector, mortalem te ſentis,
Moriturum te credis,
Moriendi rationem neſcis,
Mortem bonam deſideras.
Tuum illud ac meum omniumque mortalium eſt votum,
Mori omnes, ſed bene, cupimus,
vivere omnes, ſed bene, non laboramus,
Votum illud nè eludat fatum,
Hoc deſiderium nè in delirium evadat,
Spem mortis bonæ non à morte
Sed à vita ſumamus.
Parùm ſecurè ſperatur in morte, quod non eſt ſolicitè præoccupatum in vita.
Non eſt quidem arbitrij noſtri, vivere aut mori, quando libet; eſt tamen, vivere bene, ut bene mori contingat.
Spatium definire utique non licet,
Præcipere modum licet.

Metho-

Methodus bonæ vitæ, eſt modus bonæ mortis.

Et quia id providere, prudentis eſt,
Id agere, felicis eſt.

Nè fallat deſiderium, præveniat ſtudium.
Diſce, quod vis exercere:
Mori diſce,
ut moriaris bene.

Non diſces moriendo, quod continget ſemel,
Sed vivendo, quod annos plures: ita ſcilicet, ut vixiſſe optabis, cùm cogeris mori.

Mors bona eſt, quam vita bene acta facit bonam.

Vt itaque moriaris bene, vale diu,
Moriturus ſemel, victurus ſemper:
Quod quâ ratione aſſequaris, pauculis hiſce complexus tibi offero:
Lege fruêre.

Mors obeunda ſemel, cunctos diſcenda per annos,
Scire mori ſi vis, tempore diſce mori.

SCIENTIA SANCTORUM NOSSE MORI.

I.

Necessaria omnibus.

Nemo

ITaque vivit ſceleratè, quin optet mori bene.

Deſperatiſſimæ vitæ eſt, qui mortis bonæ caret voto.

Roga, quem voles improbum;

Taliſne mori velit, qualis vivere audet?

Offendes neminem,

Ita parùm ſolicitum ſui, cautum futuri:

Niſi, qui aut Deum neget, aut inferos neſciat, aut rideat æternitatem:

Quod itaque adeo eſt in votis, cur non præſtatur factis?

Quod ſperant omnes, cur pauci curant?

Ita multis vivitur,

Vt ſperari, niſi miraculo, mors bona non poſſit: Cur rejicitur

In tempus alienum, quod habet ſuum?
Quod, dum negligitur, nunquam tempori
præſtatur.
Cur aliquando facturum ſtatuis,
quod aliàs, aut non poteris, aut non voles?
Et iam dum potes, negligis?
Vis dicam, quò *vivere* differas?
Dum *mori* cogêris,
Voles ſcilicet, cùm erit deſinendum, inci-
pere. At, quæſo te,
Vnde iſta bonæ *mortis* fiducia,
Cùm nulla præcedat bonæ *vitæ* cura?
Nunquid mereberis vivendo malè, *mori*
bene; nunquid,
Qui *viventem* miſericorditer tolerat,
Mortuum iuſtè non iudicabit?
Diſce ergo *mori*.
Id non diſcere, ac neſcire quidem velle,
peſſima eſt inertia: vide,
Quæ, nè occupet, omni induſtria tua pro-
De te agitur: age non ſegniter.
Negotium iſtud, negotiorum ſummum eſt;
Lucra in eo damnaque vertuntur æterna.

II.

Experienda semel.

Momentum est

QVo experienda hæc Scientia est:
Adeo quippe *Nôsse Mori*, arduum est,
Vt, cùm illud annis centum didiceris,
Momento solùm unico experiaris.
Ad momentum ergo istud,
per omnem te vitam exerce,
Nulla satis diuturna ad id disciplina est,
Nulla sera, nisi cùm iam proximum est:
Omnes eodem spes tuæ ac timores,
Curæ omnes, solicitudines,
Omnes cogitationes & affectus spectent:
Ad illud, confluent omnia mala tua;
Quæ cùm plurima sint; & spontanea,
Vnde fiducia reo?
Sapies, si tempori expies;
Ad illud concurrent omnia bona tua;
Quæ si modica sunt, si imperfecta insuper,
Vnde solatium iudicando?
auge, dum potes, & perfice.
Ad illud comitabuntur te omnes pravæ
consvetudines tuæ.

Vitiorum tuorum nutriculæ;
quas tu, quâ ratione cohibebis tunc,
Cùm natura erit infirmior, impetus vehementior,
Gratia, quia neglecta minor?
Excindes, si melioribus corrigas.
Ad illud sequentur te omnes affectiones tuæ,
Timores, ante alias, & angores.
quos tu, quâ ratione frænabis infirmus,
Cùm vincaris, sanus?
Oppugna, ut vincas:
Ad illud sistent se omnes tuæ obligationes,
quibus Deo teneris & proximo,
Non recessuræ, quòad te expediveris.
Id tu, poterisne tunc,
Cùm aut nihil, aut parum poteris?
Age ergo, ut nihil cuiquam debeas,
nisi ut diligas:
Ad illud adrepent omnes pœnæ tuæ,
tàm quæ ex culpis dimissis sunt relictæ,
quàm quæ ex novis commissis sunt additæ:
Quando verò, & ubi expiabis?
diluas in tempore, ne luas in æternitate.
Ad illud properabunt omnes adversarij tui,
extremum te, & vires tuas experturi:
qui

quî cùm te ſæpiùs victo, animoſi ſint,
ac tum, te infirmo potentes,
quæ ſpes victoriæ?
Reſiſte, dum firmus es, & infirmus non timebis,
Ad illud præſto erit Angelus tuus,
tot ſuis, per annos plures, obſequijs,
de te optimè meritus, à te peſſimè habitus:
quod expectabis ab illo
vitæ tuæ teſtimonium? quod ſalutis patrocinium?
Audi monentem vivus, & ſenties iuvamen Moriens.
Ad illud convenient Patroni tui,
Si tamen
aut elegiſti aliquos, aut aliquando coluîſti:
Quodſi neglectum eſt, quis patrocinabitur?
Elige, quos libet, cole, ut decet.
Ad illud denique aderit Iudex tuus,
qualis, heu! ſi offenſus?
Et quomodo ſuſtinebis offenſum,
Cujus, ipſis intolerabilior inferis offenſa eſt?
Quo evades immenſum?
Quomodo reſiſtes Omnipotenti?
Quâ ratione falles ſapientiſſimum?
Ne Iudicem timeas, ut Patrem dilige.

Heu

Heu! *momentum*!
Omni *tempore* potius,
Tötaque
Si felix eſt, deprædicandum,
Si infelix, deplorandum
æternitate.
Quod ut terrori non ſit, utere tempore;
Vſurâ temporis,
Fœnerare *momentum* unicum;
momento unico,
æternitatem.

III.

Diſcenda ſemper.

Vnde verò,
Cùm *mori*, niſi ſemel, nulli contingat?
At *mortis* nihilominus diſciplina eſt,
Et diſcitur *mori*, & docetur.
DISCE A VITA,
1. Quæ quantumvis à *morte* abeſt longè,
Mortis præludium eſt;
Quoque prorogatur diutius, hoc minuitur amplius:
Et quot annos numerat transactos,
Totidem invenit ſibi detractos,
Morti adjectos.
2. Quæ die vix toto peracto, in ſuam
ſen-

ſenſum quietem deſinit,
Somnoque, *mortis* fratri, reficienda traditur,
3. Quæ infirmitatibus ſuis, morbisq; obnoxia;
Cùm conſiſtere ſe credit, deditur,
Et cùm annos impoſterum plures computat,
Mortalitatis ſuæ à *mortis* prodromis admonetur.
4. Quæ neceſſitatibus ſuis obligata,
Niſi paret, cùm iubetur,
Imperio *mortis* ſubjicitur:
Adeo à cibo, & potu,
Quibus *vita* alitur, *mori* diſcitur.
5. Quæ periculis ex omni aditu objecta,
Mortem frequenter, ubi non timet, oppetit.

DISCE IN VITA.

Nulla *mortalibus* Scientia convenientior,
Quàm *moriendi*;
Quam qui fuiſſent olim conſecuti, ſapientes ſunt habiti;
Quando Sapientia nulla fuit credita ſublimior,
Quàm *nôſſe mori*.
Quòdſi iam *mori*, eſt deſinere *vivere*,
Mo-

Mori bene novit,
Qui in *vita* bene novit desinere.
Vt bene desinas, bene incipe,
semper profice, constanter perfice.
Id ut discas,
ASSVESCE BONIS,
Vivensq; tibi redde familiare,
Quidquid exercere moriens voles.
non aliter infirmitati tuæ prospexeris melius,
magna illa in vita est,
in morte, multò maxima:
Quando, quidquid usus non reddit facile,
usurpatu erit difficile.

I. COGITANDIS.

Occurret citò, quidquid cogitaveris crebrò
ac 1. Ideam tibi aliquam Divinæ amabilitatis
ex infinita bonorum ejus copia,
Et inexhausta beneficiorum tibi præstitorum
ubertate forma.
Vide Sapientiam ejus, novos identidem tibi benefaciendi modos adinvenientem;
Omnipotentiam, meris tui beneficijs occupatam,

Bo-

Bonitatem tibi nunquam non benevolam;
Itaq́; illam animo tuo imprime benignitatem; ut leviſſimo in te ſuſcitetur monitu,
Vt in ſpem erigat,
ad amorem inflammet.
2. Pertracta frequenter tecum
Terrenorum vilitatem; ut deſerenda non crucient,
Cœleſtium dignitatem; ut acquirenda animent, aſpice præſentis vitæ calamitatem:
proſpice infelicitatem alterius.
Cogita
Hoſpitij brevitatem; Patriæ æternitatem;
Illius moras, hujus ſolatijs demulce.
3. Prævide, quæ morituro ſint eventura;
ut cogitandi uſu familiaria,
Expectentur animoſiùs, ſuſtineantur conſtantiùs, ac totam illam
decumbentis tui, ac morientis
ſeriem evolve.
Et quibus tum voles indulgere cogitationibus, uſurpa ſanus;
quos experiri affectus,
ad eos te exerce.
Eaque, quibus noles tum angi, iam amolire.

II. AFFECTIBUS ORDINANDIS.

1. Timori imprimis:
Ne ita culpam aſpiciat,
ut veniam non ſperet.
Neq́; ita pœnam horreat,
ut Chriſti meritis deroget.
Time ut filius, non ut ſervus.
Time ante mortem, ne timeas in morte.
Time ad pœnitentiam, non ad deſperationem.

2. Spei etiam,
Vt firmis nitatur fundamentis,
unde nullus deturbet impetus,
Quæq́; ſperas æternum, provideas tempori:
itaq́; ſperes,
Vt, neq́; tu ſpei, nec ſpes tibi deſit;
Sperare enim velle, & ſpei nolle cooperari,
non ſperare, ſed præſumere eſt.

3. *Amori* deinde,
Ne ita adhæreſcat ad creaturam,
Vt offendat Creatorem,
Neq́; ita delectetur uſurâ, ut crucietur jacturâ:
Ama,

Sed

Sed illum, qui amantem redamat,
& amando felicem efficit,
Quem amare non potes, & miser esse.
4. *Odio* item,
Vt culpam oderis, non personam:
Et illam quidem ita, ut expiare studeas,
non vindicare.
Oderis licèt, sed non, quod Deus amat,
Ne in Divinum sis amorem iniurius;
Sed neq; quod tu ipse beatè æternùm amabis.
Oderis, quod amari nunquam meretur,
peccatum;
quod non odisse, est exitium suum amare,
Peccatorem adeo non oderis, ut amare,
etiam in vitam cogas naturam;
Ne assvetus odisse, desinas in odio,
Filius iræ æternus.
5. *Gaudio* insuper,
Vt sit, non fucatum, sed sincerum;
non de bono, quod mali causa est;
Multò minimè de malo, quod bono inimicum:
Infeliciter gaudet, qui in luctu desinit.
Gaude, quòd nomen tuum sit scriptum in
libro vitæ.
6. *Tristitiâ* denique,
Vt

Vt nihil doleat, niſi
aut conſcientia mali, aut jactura boni;
Cætera, ſi affligant, non dejiciant;
menſura doloris, Dei offenſa ſit,
Cui placando dolere te volo, non angi,
quidquid iuſto addis dolori,
Tuâ, non Dei cauſâ dolere, convinceris.

III. BONIS AGENDIS.

Bene agis, quidquid cum virtute agis.
Virtus eſt,
Quicquid actionis bonæ in bonum finem
dirigitur,
Nihil ergo mali in bonum finem age,
Nihil boni ad finem malum,
Sed nec quod bene ſuſcepiſti, malè proſequere,
Quicquid autem cœperis malè, fini bene.
Non potes non, quòad vivis, agere aliquid,
Debes autem nihil agere malè:
Vt bene agas omnia, attende ſingulis;
Et quod voles, vitam bene claudere,
Bene in vita exerce,
Virtutes maximè,
Sine quibus vivere, uti hominis non eſt,
cujus vitam à pecude virtutes ſecernunt,
ita mori ſine iisdem, non eſt Chriſtiani;
utrumq; infeliciſſimum.

Virtutes ut habeas familiares, frequenter exerce illo, qui infra ponetur, aut alio, quo libuerit modo.

IV. MALIS TOLERANDIS.

1. Animo nihil malum est præter peccatum, molestum est, quicquid contrarium est.

Illud in te non feres ne momento quidem. Hîc solùm laudis est, impatientem esse.

In alijs feres, quod corrigas, aut si id non potes, condoleas.

Hoc ferre, virtutis est; vincere, felicitatis; moderari, cùm vitio tuo accidit, æquitatis. providere, ne accidat, non naturæ, sed gratiæ,

2. Corpori quicquid molestum est, malum esse putatur.

Vtrumq; unde unde eveniat, ferendum est, tantò futurum graviùs, quantò fertur iniquiùs; tantò leviùs, quantò toleratur faciliùs.

Disce ferre, quod dolet vivo, ut feras, dolores *mortis.*

patiendo *mori* discitur:

Vnde eveniat, quod pateris, parùm labora: evenisse, conscio Deo, satis est.

Ille si quid adversi immiserit; feres æquiùs, quia paterna à manu est;

Si

Si quid permiserit, patere inserentem,
Suspice permittentem:
Dei tui vicarius est,
Quisquis pœnas illi debitas, à te exposcit:
Inimicus certè tuus non est; ad virtutem,
rem optimam, te exercet:
Quam tu disciplinam si recusas, pessimus
es discipulus:
Tu ipse si tibi molestus es, sustine,
si culpâ tuâ, quia pœna est.
Sin minus, ultro suscipe, quia meritum est.

Desvesce malis,

I. COGITANDIS.

Coge ad examen cogitationes tuas,
discerne vitiosas,
Vide, quæ ultro se ingerant, quæ accersantur,
quæ citiùs præstò sint, quæ frequentiùs redeant,
quæ familiariùs, quasi domesticæ sequantur,
quæ blandiùs, velut amicæ, se insinuent.
Observa, quæ foris occasione, quæ intus
motu suscitentur,
Cui maximè virtuti sint contrariæ,
an contra Fidem dubiæ, contra Spem infirmæ,

contra Charitatem malignæ,
an contra Deum blaſphemæ, aut impiæ,
contra proximum iniquæ, de proximo ſi-
niſtræ,
circa te ipſum illicitæ.
Et ſi quas offenderis in conſvetudinem du-
ctas,
contra eas potiſſimùm te muni.
Salutares primò, ijsq́, contrarias ſubſtitue,
occaſiones deinde præclude,
habe in promptu, quo te occupes;
prævide, quo declines.
Recipe te
Modò ad montem oliveti, aliàs ad Calvariæ;
ibi ſangvinem ſudantem, hîc fundentem,
vide Deum tuum,
Nunc in vulnera ejus ſanctiſſima te abde,
mox in ſinum caſtiſſimæ ejus Matris.
Aſcende nonnunquam ad gaudia Beatorum,
aliquando deſcende ad tormenta damnato-
rum:
Vide iterum, quàm breve ſit gaudium
Cogitationis, quàm longum ſupplicium:

II. APPETENDIS.

Scrutare appetitiones tuas:
Alterum illud eſt in te malorum ſeminari-
um:
nul-

nullum cuiquam earum vitium indulge,
ſed nec diſſimula,
quidquid ſenſeris
Aut inordinatè appeti, aut immodicè declinari,
ad mediocritatem voca;
vide
Quibus agiteris amoribus, quibus traharis deſiderijs,
quæ te odia ſtimulent, quæ iræ inflamment,
quos alas timores, quas ſpes nutrias;
produnt ipſæ ſe,
aut fine, in quem feruntur, aut modo,
quo feruntur:
Et bene ferri poſſunt, & malè:
ſi malè, deſveſce,
Dum in naturam vitium nondum tranſit,
neq; adhuc cupiditas, facta eſt neceſſitas.
Noveris,
quidquid extra virtutem appetis, vitium eſſe,
in virtute quicquid fugis, errorem eſſe,
Vt bene appetas, rectè iudica, iuſtè pondera:
quod parvi facis, parùm deſideras.

III. AGENDIS.

Cita ad tribunal conſcientiæ,

Omne

Omnes tuas actiones:
à prima, mane, vigilia incipe, in somno
desine. tion es
Omnia tua studia, omnes percurre occupa-
Vide, quid Dei, quid tuâ, quid proximi
gratiâ agas.
Quâ ratione te impendas devotioni, labori,
Conversationi,
quid corpori tribuas, quid animæ.
Observa, quid cuiq; desit, quid redundet.
Actionis anima, honestas est, & bonitas,
Ornamenta sunt, solertia, celeritas, assidui-
tas,
vigilantia, attentio, conatus:
Sine honestate, vitam non habet actio,
manetq; cadaver, quamcunq; ornes,
sine ornamentis, si vitam quidem habet,
Vigorem non habet, nec decorem.
Quidquid porro, aut mali agis, aut malè,
quicquid ita agere assvevisti;
dediscendum est.
Quodsi consvetudo te aut ignarum trahit,
aut facilem ducit;
Habe, quo impetum sequentis tui frangas,
objice scopulos, ad quos allidas;
Inspice facti turpitudinem, poenam prospi-
ce,
pa-

paratam imposterum, à tergo sequacem,
Postquam verò stiteris, urgentem,
pedem deinde refer, & in contrarium eni-
tere,
quò ut facilem trahas animum,
convince rationibus, promissis allice,
præmijs demulce.

Consvetudinis porro

Aut abolendæ, aut confirmandæ, ut aliqua
quàm saquaris, via, sit,
sic procede.

1. Agendum aliquid, aut prætermitten-
firmissimè tecum statue: dum,
2. Momenta utriusque, & argumenta in
promptu habe.
iubet scilicet lex suprema,
Confirmant sapientûm testimonia;
Monstrant bonorum exempla;
Svadet salus; ratio dictat,
urget periculum:
Ne, cùm velis agere bene, non possis,
cùm nolis agere malè, agas tamen;
idq; tum,
Cùm ultimum, aut bene, aut malè ages.
3. Ex his æstima, agendi & prætermit-
tendi,
parem necessitatem:

illi-

illius utilitatem, hujus perniciem,
illius dignitatem, hujus turpitudinem.

4. Quod ut frequenter occurrat animo,
Memoriale aliquod tibi ſtatue,
aut monitorem etiam aliquem conſtitue.

5. Adverte ad agendi, aut omittendi difficultatem,
Eamq́; non actionis eſſe,
aut omiſſionis noveris,
ſed voluntatis:
quæ ſi prompta eſt,
Æquè facilè, aut ſiſtet actio, aut ſequetur:
promptam ratio efficiet & meditatio.

6. Implora & de cœlo gratiæ ſubſidium;
quo naturæ malè propenſæ flectat duritiem.

7. Profitere Deo tuo, te hoc agere, aut pati,
illud fugere paratum.
quicquid minùs promptè fiat,
Non arbitrij eſſe, ſed pravæ inclinationis.

8. Admove piam aliquam ipſi tibi violentiam,
& ad pœnam aliquam te Deo tuo obliga,
ſi ad numerum, quem tibi ſtatues,
Aliquid, aut non agas, aut non omittas.

9. Admitte deniq́; à conſcientiæ tuæ moderatore
aliquam ad id obligationem,

quam

quam tibi in expiationem peccatorum imponat.

10. Designa tibi tempus aliquod, quo hoc tuum propositum excutias; & explora, quantum aut profeceris, aut defeceris.

DISCE A MORTE MORI.

1. *Mors separat animam à corpore.*

Separa & tu à corpore animam, non morte, sed *mortificatione*,

Non contineat se angustis corporis limitibus animus tuus:

Non adhæreat illi vitioso affectu, cui coniunctus est necessario naturæ nexu.

Separa ab illo cogitationes, abstrahe affectiones,

Noli, quæ corporis sunt, amare nimis impensè;

noli desiderare nimis cupidè,

noli anxiè nimis curare.

2. *Mors à charis omnibus avellit.*

Præveni & tu mortem mortificatione,

ut non rapiatur inordinatè,

non adhærescat vitiosè:

Ama non tuâ, sed Dei tui gratiâ;

Non quia placet tibi forma corporis,

Sed quia in anima resplendet imago Dei.

3. *Mors*

3. *Mors adimit omnia fortunæ bona.*

Id ne ſine quæſtu tuo accidat,
Mortem tempori præoccupa,
eaq́; præmitte eò,
ubi perpetuâ eorum uſurâ es fruiturus.
Divide cum indigentibus;
Expende in uſum ſalutis tuæ, & cultum Dei,
Neve id cum dolore tuo eveniat,
Abſtrahe affectum ab illis, quæ habes;
Aut ſi non habes, appetitum cohibe.

4. *Mors doloribus diſcruciat.*

Vt feras dolores mortis, aſſveſce moleſtijs vitæ,
nec contentus ferre oblatas, accerſe ultro,
morere corpori, per ſpontaneas afflictiones,
morere ſenſibus, per eorum abnegationes,
Laboribus te exerce, para doloribus,
Mors ferit mitiùs, quo minùs habet, quod lædat.

5. *Mors delicias omnes & delectationes ſubtrahit.*

Non ſenties earum iacturam moriens,
Si vivus ijs carere didiceris;
Sed & facilè repudiabis carnis,
Si guſtaveris oblectationes ſpiritûs:

non

non æſtimabis caducas,
ſi reſpexeris æternas.
6. *Mors angit* futurorum ignoratione,
præteritorum recordatione,
præſentium horrore,
Diſce mori, ſpem compara, ut non angant futura:
Pœnitentiam uſurpa,
ut non crucient præterita;
Culpas in te dilue, pœnas à te exige.
Præſentibus te para: acquire amicos,
qui non deſtituant: delige Patronos,
qui ſuccurrant.
7. *Mors* vitæ & gratiæ tempus claudit:
tu certa cum velociſſimo,
Et quod ſiſtere non potes,
in curſu intercipe;
uſurpa de illo, quicquid conceſſum eſt,
nec ſecuturum aliquid tibi promitte.
Diem omnem tranſige, ut ultimum,
Horam omnem, ut ſupremam,
Nec, ut ſperes, quod incertum eſt,
certi aliquid dimitte.
8. *Mors* ſupremo ſiſtet Iudici,
Mortem præveni; ſiſte illi te quotidie,
quem ſemel Iudicem habiturus es,
prælude etiam iudicio illi in vita,
Eri-

Erige tribunal in corde tuo,
Teſtem accerſe conſcientiam,
Cogitata, dicta, facta eodem cita:
Tu ipſe reus, iudex, vindex eſto,
Neque, quod nolis ſuſtinere poſt mortem,
in vita diſſimula.

9. *Mors* aufert è tempore & transſcribit æternitati:
Imitare & tu mortem vivus,
ac degens in tempore,
conſidera æternitatem,
ſed & aufer tempus cogitationibus vanis,
verbis otioſis, cogitationibus inanibus,
ac melioribus conſecra;
Iis ſcilicet, quæ egiſſe in tempore,
gaudebis in æternitate.

10. *Mors* denique,
quod in te vivo non poteſt,
in proximo mortuo tibi exhibet.
Diſce mori, ſi non in te, qui vivus es,
ſaltem in altero,
Quem è vivo tui ſimili mortuum vides,
& quod in illo vides certum,
in te dubium non puta.

DISCE QUOTIDIE MORI.

Dirige ad mortem dies ſingulos,
& mane incipe,

procede per diem,
tanquam vesperi moriturus.
ac 1. Simul atq; experrectus à somno fueris,
mortalem te cogita, est,
Adeoq; certò moriturum, quàm certum non fallere veritatem, non errare Fidem.
Mortuos non vivere:
Plures eâ nocte mortuos,
plures eo die morituros, te.
te ad meliorem diei istius frugem superstiti-
2. Pete à Deo vitæ & mortis Domino,
ita diem istum transigere,
ut si ultimus esset,
atq; ut transactum fuisse in morte voles.
O supremæ vitæ mortisq; Domine! scio me mortalem, credo me moriturum: Tu dona gratiam, ita vivendi, ut mori non timeam; ita moriendi, ut æternùm vivam.
3. Missæ sacrificium, cogita mortui pro te Christi monumentum,
quem dum mortuum credis, moriturum te non dubitabis,
ac per illius mortem,

Sa-

Salutarem moriendi horam rogabis;
eoq; ante mortem, corpore refici, quod
pro te nôſti in ara immolari.

4. Venerare peculiariter Patronos,
quos vitæ mortisq; ſingulares tibi,
in omnes diei horas elegiſti:
& ut morituro aſſiſtant, roga,
nominatim illos,
qui & morienti in cruce IESV,
& in lectulo, Matri ejus Mariæ aſtiterunt.

5. Ad horas omnes,
renova mortis memoriam.
& cogita, tantò te illi eſſe propinquiorem:
poteris illud ad clauſulam ſalutationis Angelicæ.

6. Si quid moleſti accidat, aut operoſi,
præludium mortis cogita;
& diſce mori à mortificatione.

7. Morituris, ſi ita res tulerit, aſſiſte;
Et in eis mortalitatem tuam contemplare.

8. Dum corpori vacas curando, eſcam te
vermibus puta ſaginare: hoc lautiorem,
quò curas impenſiùs.

9. Vivus quandoq; ſepulchrum per cogitationem ingredere,
& qualis illic futurus ſis,
obſerva: ac intra cutem tuam oſſa, mortualium

lium simillima intuere.

10. A die transacto, cæterorum cape argumentum, annosque, quos vixisti, ad calculos revoca; quære, quot sis deinceps victurus;

Et audi, illud: stulte! hac nocte, &c.

Et quâ horâ, non putas, &c.

11. Conscientiam tuam ante somnum inspice,

& pensa, eamne offerre morti audeas? ac tum rationes ejus ita compone, ut si non esses supervicturus:

12. Cùm cubitum secedis, & ad lectum te comparas, aliquem, eo in opere mortis processum cogita, nec aliter te loculo atq; lectulo imponendum,

Solo ex omnibus facultatibus tuis linteo coopertum:

Ac tum, veluti crastinum non habiturus, Testamentum tuum conde:

Hæredesq; tuos IESVM scribe & MARIAM,

ut verò dormias suaviùs,

moriturus securiùs,

inter IESVM & MARIAM, Angelum tuum & Iosephum te colloca:

quos inter mori optabis.

VIR-

VIRTUTES,

Frequenter per vitam usurpandæ, ut morituro sint familiares,

Quando, quicquid in consvetudinem vitæ non transiverit, operosum erit, exercere,

Has tu aut harum similes, si non vacat quotidie, singulis minimùm hebdomadis semel usurpa.

FIDES.

O Deus Veritas! quanto tuo beneficio inter tot errantes in tenebris gentium myriades, ego illustratus Fidei lumine, video & credo!

O Veritas! reverbero in te lumen illud, & credo, quicquid unquam revelâsti, ac per Ecclesiam Sponsam tuam, Matrem meam, credendum proposuisti.

Submitto tibi captivum intellectum meum, & quicquid de te non capio, per te credo quicquid non intelligo, humiliter amplector, firmissimèq; teneo.

Te trinum, esse & unum; Deum & Hominem

minem; Creatorem, & Conſervatorem; Redemptorem & Iuſtificatorem: Teſtem & Iudicem; Vindicem & Remuneratorem.

Infinitè ſapientem, ut nihil ignores,
Omnipotentem, ut omnia poſſis,
Optimum, ut omnia communices,
Miſericordem, ut parcas pœnitenti,
Iuſtum, ut damnes reum:

Veracem, ut non fallas; Simplicem, ut non mutes; Authorem boni omnis, quicquid in præſens habeo, & ſpero impoſterum, ac quidquid breviſſimo tempore ago boni, æternis te præmijs compenſaturum: quicquid momento unico ago mali, æternis te ſupplicijs vindicaturum.

Et in hac Fide per gratiam tuam opto vivere, ſpero mori.

Ac contra errores omnes, ab ea alienos proteſtor.

Tu, ô Veritas! Lumen hoc in me auge, in alijs te ignorantibus accende:

Et da, ut in eo, per ſemitas Iuſtitiæ unanimiter omnes ad felicem ambulemus æternitatem.

SPES.

O Deus Fidelitas! quanto iterum tuo beneficio, tot inter desperatos, ego promissis tuis fretus, sperare non desino.

Iacto in te, quam habeo à te, spem meam: promisisti mihi pœnitenti veniam, supplicanti gratiam, perseveranti gloriam, consilium in dubijs, solatium in adversis, subsidium in periculis.

Ecce amplector toto sinu spei meæ promissa tua, & certus sum, si sperare non desiero, promissis te non defuturum.

Tametsi ergo tentet diabolus, stimulet cupiditas, blandiatur mundus, mors minetur, & omnia in me coniurent elementa, non timebo mala, quoniam tu mecum es.

Quid enim timeam, quando tu me protegis, qui es omnipotens, qui me infinities amplius studes servare, quàm omnes mei adversarij perdere?

Quid contrister? quantumvis destituar viribus corporis per infirmitates, animi solatijs per afflictiones, vitæ subsidijs per egestatem, hominum adiumentis, per orbitatem, quòad tu me non destituis, in quo solo invenio omnia?

Quid non ſperem ab Omnipotentia, cui nihil eſt difficile; à Sapientia, cui nihil incognitum· à Bonitate, cui nihil moleſtum? quæ quicquid vult poteſt; quicquid promittit, præſtat: & liberaliùs etiam, quàm ego ſperem; cupidiùs, quàm ego deſiderem?

Quid non expectem ab eo, qui dedit non rogatus, illum, quo nihil habuit charius, Filium ſuum?

Qui, ne vacillet ſpes mea, obligavit mihi ſuam Divinam Fidelitatem; promiſſa firmavit ſangvine, corpus ſuum oppignoravit?

O Deus ſpei meæ: quid non ſperet amicus tuus, qui etiam inimicis tuis promittis omnia?

Quem rejicias ad te converſum, qui etiam à te averſum invitas, ſollicitas, & paſſis brachijs expectas?

Spero veniam, pro quo interpellat innocens ſangvis Filij tui.

Spero vitam, pro quo in mortem author vitæ Filius tuus dedit animam ſuam.

Spero ſalutem, pro quo video laborare Omnipotentem Filium tuum usque ad mortem.

O IESV ſpes mea! tanta eſt Bonitas tua, ut in ea, etiam peſſimus ſperem.

Tanta eſt Beneficentia tua, ut meritò in eam, etiam ingratus ſperem:

Tanta eſt miſericordia tua; ut, quò ego ſum miſerior, hoc ampliùs de te ſperem:

Eſto ergo, pecccator ego ſim; tu meus Fide-Iuſſor es.

Ingratus ego ſim: gratia tua omnem meam excedit ingratitudinem.

Indignus ego ſim: excellentia tua omnem meam ſuperat indignitatem:

Miſer ego ſim; maior eſt miſericordia tua.

Merita mea nulla ſunt, tua infinita ſunt. Age, ergo anima mea! ſpera in Deo tuo: Erigere de terrenis, exurge ad cœleſtia: Deſere caduca, ſpera æterna: Renuncia hoſpitio, ad Patriam anhela. Tibi conditum eſt pulcherrimum illud cœli Palatium: Conſortes tui erunt Angeli. Amici tui Beati. Beatitudo tua Deus: Tu beatus æternùm.

CHARITAS DEI.

O Deus Bonitas! quanto amore meo dignus es, qui, cùm te tot damnati oderint, non ament tot reprobi, amari

mari à me velis, & amore meo me facere beatum!

Amo itaq; te ex toto corde meo,

In te amabilissimum, quia Deus es: Cujus natura Bonitas est. Cujus intellectus Sapientia est: Cujus voluntas, Amor est; cujus forma pulchritudo est: Cujus Potestas Omnipotentia est: Cujus vita beatitudo est: Cujus locus, Immensitas est Cujus tempus Æternitas est.

Amo te ex toto corde meo,

Extra te, amabilissimum, quia Deus meus es, ubiq; tui erga me amoris imprimens vestigia: quocunq; enim me verto, amorem video: quicquid de te cogito, amantem invenio.

Æternitatem considero? inde usq; è tot reprobis seligis me. Tempus cogito? è nihilo condis me, & in tempore quidem, quot modis amabilis es?

Quàm amabilis Creator es, qui solius ductu amoris ad Imaginem tuam creas me; & totum mundum propter me!

Quàm amabilis Conservator es, qui non minore amore me conservas, & mecum, ac propter me cætera omnia!

Quàm amabilis Redemptor es, qui tam

ad-

admirabili amoris prodigio, perditum me ſangvine tuo reparas!

Quam amabilis Sanctificator es, qui tam gratuito amoris beneficio, vitâ gratiæ me donas!

Quàm amabilis Protector es, cujus Amor è tot periculis toties me eripuit!

Quàm amabilis Rex es, qui amoris tui Divinâ munificentiâ in partem Regni tui me admittis!

Quàm amabilis Dominus es, qui amore ſervi captus, ad ſolium gloriæ tuæ me evehis!

Quàm amabilis Pater es, qui degenerem filium, victus amore, in gratiam toties recipis!

Quàm amabilis Sponſus es, qui amore tuo poſt tam fœda, toties iterata divortia, me dignaris!

Quàm amabilis Iudex es, qui amore tuo mitigatus, tot annis ſententiam differens, ad pœnitentiam me expectas!

Toties amabilem, tot modis amantem me, amo ex corde, ô Deus! illudq́; per amorem tuum, cui negare nihil potes, ex amore rogo, ut quæcunq́; ex amore mei creâſti, ſint amoris mei adiumenta: quæcunq́;

cunq́; in carne pro me aſſumpta ex amore feciſti, aut ſuſtinuiſti, ſint amoris mei fomenta; quæcunq́; in cœlis promiſiſti, ſint amoris mei nutrimenta: donesq́; me amare te ſuper omnia, deniq́; in amore vivere, & ex amore mori.

CHARITAS PROXIMI.

O Deus! non in te ſolùm, ſed in tuis omnibus amabiliſſime, amare te non poſſum, & proximum meum, Imaginem tuam, odiſſe; ſed nec amare perfectè, & proximum etiam inimicum non amare.

Amo itaq́; ex corde omnes communi conditionis vinculo mihi copulatos: Amicos pariter & inimicos propter te amo, cujus gerunt imaginem per naturam, ſimilitudinem per gratiam; in quo ſolo ſunt amabiles; extra quem ſi amantur, vitioſè amantur.

Amo eos, quia & mandato tuo amare præcipis, & exemplo tuo amare doces: Amâſti verò ita ab æterno, ut in tempore creâris ex nihilo: amare etiam æternùm paratus es, modò ne amore tuo ſe præſtent indignos.

Amo illos, & quicquid in illis tuum eſt: deteſtor verò, quicquid in illis non tuum, ſed alienum eſt, quale ſolum & unicum peccatum eſt: quod etſi tuo illos amore indignos reddit, nihilominus reddit obnoxios: quia uti amare culpam non poſſum, ita odiſſe perſonam non debeo.

Amo illos, & ſemel amatos æternùm amare deſidero; quo amore meo ut digni ſint, optare ego poſſum, tu ſolus præſtare.

Vt verò etiam amare me probem impoſterum, amorem illum conceptum corde, teſtabor ore. Conciliabo mihi offenſos, & offenſam, ſi quæ ab ijs venit, excuſabo; vitij quicquid notâro, ſi licèt, emendabo; verbulo certè nullo exaſperabo: Opere etiam probabo, amoliarq́; ab ijs, quidquid verè malum videro. Conabor verò, quicquid ſalutare corpori animæq́; cognôro, omni ope, induſtriaq́; mea procurare. Vertam in partem meliorem, quicquid ſiniſtrum occurrerit: non reddam certè, ſiniſtrè iudicando deterius.

Cui quidem amori meo, quicquid mihi aut ab alijs contrarium fuerit illatum, aut ab affectu meo mihi ſuggeſtum, iam nunc deteſtor. Et hunc amoris mei erga omnes

pro-

pro miſcuè ſenſum, uti te teſte profiteor, ita te adiutore, retinebo, ſperoq́; in iſto amore & vitam agere & mortem obire.

CONTRITIO.

ECce mi Deus! advolvor ad thronum miſericordiæ tuæ reus & ſupplex, rogoq́; te per omnes tuas miſerationes:

Per æternum tuum erga me amorem, per ſuſceptos in carne noſtra pro me labores.

Per internos, graviſſimosq́; pro peccatis meis animi tui angores & dolores.

Per omnes corporis tui cruciatus, in Paſſione, Cruce, & morte, toleratos.

Per accepta pro me vulnera, & fuſum copioſiſſimè ſangvinem.

Per omnes irrogatas nomini tuo ignominias.

Per omnia vitæ & mortis tuæ merita.

Per merita item Virginis Matris tuæ, Angeli mei Tutelaris, Patronorum meorum ac Sanctorum omnium: eorumq́; & Electorum omnium ſuffragia.

Reſpice illis me oculis, quibus Petrum te negantem, Paulum perſequentem, Matthæum in telonio ſedentem, Magdalenam ad pedes tuos iacentem, Latronem in Cru-

ce

ce pendentem reſpexiſti: & præſta veniam, quam non merui; gratiam, quam perdidi; miſericordiam, quam neglexi.

Doleo de te offenſo, tàm amabili Deo meo, quem amo ex intimo corde, & amare æternùm deſidero, ac

Deteſtor omnia peccata mea, negligentias, ingratitudines, & imperfectiones: & quicquid unquam contra infinitam tuam Maieſtatem cogitatione, verbo, opere, & omiſſione deliqui.

Eia mi Salvator! memento nomen tuum, & ſàlva me perditum.

Si magna ſunt, quæ commiſi; maior eſt Bonitas tua, cui ſupplico.

Si magna ſunt mea debita; maiora ſunt tua merita.

Quomodo non recipies ad te converſum, qui à te averſum invitâſti ex amore, quæſiviſti cum dolore.

Quomodo rejicies miſerum, qui es Filius Patris miſericordiarum.

Quomodo deſtitues deſolatum, qui es Deus totius conſolationis.

Quomodo non parces ſupplici, qui pro reo mortuus es.

Eia Pater, reſpice Filium, memento il-

lum

lum non pro te, ſed pro me, non pro ſuis, ſed pro meis peccatis eſſe mortuum.

Potuine ego plùs te offendere, quàm ille te placare.

Quòd ſi inire rationes mecum velit Iuſtitia tua, ecce offero theſauros Filij tui, infinities debitis meis maiores.

Si minus ille pro me præſtitit, quàm ego contra peccavi, utere in me iure tuo.

At minùs ego poſſum offendere, quàm ille placare; minùs ego mereri, quàm ille ſuſtinuit.

Ecce Pater, in Filio tuo lytrum meum, ecce è vulneribus ejus, è manibus, pedibus, latere ſtillat, quod offero!

Reſpice Pater Filium unigenitum, & recipe adoptivum.

RESIGNATIO.

O Supreme rerum omnium Domine! non mea, ſed tua voluntas in me & per me fiat, in tempore & æternitate.

Satis meus fui, qui tuus eſſe debui: ſatis diu in te iniurius, quia in me benignus.

Vſurpavi me mihi, qui ſum obligatus tibi: abuſus me ipſo ſum mancipio tuo; animâ

mâ meâ tui imagine; intellectu meo veritatis tuæ ſpeculo: voluntate amoris reâ; memoriâ, beneficentiæ tuæ teſte; ſenſibus deniq́; obſequij tui miniſtris,

Deteſtor tandem iniquam hanc meam proprietatem, ac ne momento quidem deinceps ullo quidquam, ut meum retinere ſtatuo:

Sed totus qui ſum, in ius tuum tranſeo, meq́; & omnia mea tibi reſigno; ac Divino tuo beneplacito omnino permitto, offeroque.

Corpus in victimam, cor in templum, vitam in holocauſtum, vires omnes & facultates in beneplaciti tui obſequium.

Statue de me quicquid tibi placuerit, cui placere non poteſt, niſi ſalus mea.

Vtere me, velut re tuâ, meis omnibus, famâ, vitâ, fortunis, corpore, animâ, ad arbitrium tuum.

Nunquam tua circa me voluntas ab æterno, niſi optima fuit; nunquam deinceps erit alia.

Nunquam mea hactenus bona fuit, nec eſſe poteſt, niſi tuæ conformis.

Quicquid ergo de me decreviſti in æternitate, in tempore exequere.

Sa-

Sanum vis? ſanitatem tibi impendam: Vis ægrum? ægritudinem: Vis pauperem? paupertatem: Vis opulentum? opulentiam: Vis felicem? felicitatem. Vis miſerum? miſeriam.

Id unicum modò tuis in me adde beneficijs, ut nihil mihi placeat, quod tibi diſplicet, nihil mihi diſpliceat, quod placet tibi.

GRATITUDO.

HEu! ingratitudo mea peſſima, Optime & Benigniſſime Deus! æternis tibi beneficijs ſum obligatus; & nullo momento temporis, ut debui, gratus fui. Tota vita mea puriſſimum eſt donum tuum, omniaq; vitæ meæ momenta, meriſſima beneficia tua; & plena ſunt omnia ingratitudinis meæ.

Benefactorem te agnovi, & non colui: beneficia non æſtimavi, ut debui; non uſurpavi, ut potui; non detuli gratias, quas exſpectabas; non reddidi uſuras, quas exigebas.

Vtinam! o Benefactor meus, liceret ad hoc punctum totam vitam meam revocare; & quicquid neglectum eſt, compenſare.

Vti-

Vtinam liceret beneficia tua æſtimare ſuo pretio! gratias referre pro merito: me ipſum reddere pro obſequio.

O Deus! agnoſco beneficentiam tuam, & obligationem meam: te Benefactorem, & me debitorem: te liberaliſſimum in danno, me parciſſimum in compenſando, ingratiſſimum in uſurpando.

Agnoſco te Conditorem meum, me figmentum tuum. Te Salvatorem, me perditum: te Iuſtificatorem, me iniuſtum: te Protectorem, me infirmum.

Creâſti me ad imaginem & ſimilitudinem tuam, ad gloriam tuam, & ſalutem meam.

Conſervâſti me hactenus, tantis univerſi impenſis & propter me omnia.

Redemiſti me à morte æterna, ad vitam æternam, vitâ & morte Vnigeniti tui.

Illuminâſti me Fide tuâ, ne à te ſine meo aberrarem.

Iuſtificâſti me toties gratiâ tuâ indignum, & in amicitiam tuam me reſtituiſti.

Pepercisti mihi toties damnationis reo, & in ſpem ſalutis me revocâſti.

Subduxiſti me tot peccandi occaſionibus, & in ſecuritatem è tot periculis me aſſeruiſti. Li-

Liberâſti me à tot malis, quæ evenire mihi poterant. Suppeditâſti mihi plurima ad ſalutem media: pro quibus omnibus cùm non habeam quod rependam, niſi unicum amorem.

Amo te Benefactorem meum ex toto corde meo, & in compenſationem beneficiorum tuorum offero tibi omnia Filij tui merita: unumq́, illud per eadem humillimè rogo, uti, cui vivo optimè voluiſti & feciſti, moriturum Divinâ tuâ beneficentiâ non dedigneris.

ABNEGATIO ſui, &c.

O Deus! unicum & ſummum Bonum meum, totus ac ſolus theſaurus meus! in quo omne meum quieſcit deſiderium, à quo omne votum meum expletur.

Vtinam fiat verum in me illud veritatis tuæ oraculum! *Vbi eſt theſaurus tuus, ibi eſt & cor tuum:*

Vtinam affectus meus per creatas Bonitatis tuæ umbras vagè diffuſus, tibi aliquando adhæreſcat!

Vtinam nihil extra te, niſi propter te concupiſcat! Ecce mi Deus abnego me ipſum

psum; ut te retineam: renuncio omnibus, ut in te omnia inveniam.

Trado me tibi, ad quem omni iure pertineo: & quidquid à te ad usum habeo, sponte reddo; non usurus, nisi ad placitum tuum.

Protestor etiam contra omnes rerum delectabilium fallaces illecebras, contraq; omnes cupiditatum stimulos & vitiosas ad cætera inclinationes.

Quæq; amare non possum sine cœlestium fastidio, neq; usurpare sine offensa tua te teste repudio.

Et quæ transiturum me ad æternitatem relictura sunt, ultrò relinquo.

Infirmitatis tamen meæ conscius, peto à te per merita Filij tui gratiam tuam, ut me eorum usus, quibus carere non possum, non seducat, neq; eorum affectus cor meum à te abstrahat, tum maximè, cùm morti vicinus tibi sistar, terrenis omnibus æternùm separandus.

PATIENTIA.

PAtientissime Deus, erubesco meritò impatientiam meam: dum cogito Patientiam tuam: pudet me ignaviæ

meæ

meæ, qui tot annorum diſciplinâ te Magiſtro ad Patientiam non erudior: qui pati cogor & pati non diſco: pati enim iubeor, dum vitam ingredior: pati mereor, dum peccare non deſino: vivere non poſſum, quin pati debeam: ſalvus non ero, niſi per patientiam.

Quando tandem tot obligatus ad patiendum debitis, tantis ad illud ipſum invitatus præmijs, tot inſtructus exemplis, patiar, quæ pati me non odio, ſed amore iubes? Quando patiar lubens cum uſura, quæ nolens cum damno meo patior? heu infelicem me patientem! qui ita patior, ut patiendo ampliùs pati merear; dum, quæ iuſtè patior, iniuſtè deteſtor.

Pati ego tot titulis mereor, quot peccatorum me à prima ætate reum, conſcientia mea arguit: pati mereor, non modò quidquid evenire moleſti, adverſi, iniqui poteſt in terris, ſed ipſos inſuper inferos, idq; toties, quoties te graviter offendi, quoties autem (heu) non offendi?

Et talia quidem promeritus, leviſſimam manûs Paternæ dedignor correptionem, queror que! heu! famem pati æternam dignus ſum: & indignor, ſi quid minùs ad

appetitum meum temperatum apponitur!

Calumnias mortalium omnium, damnatorum æternas ſannas; rerum à Deo conditarum omnium exprobrationes ſum meritus; & verbulum amici iocantis, admonitionem Prælati arguentis non fero.

Egeſtatem extremam, ac rerum omnium penuriam promerui; & ſtomachor, dum re minimâ carendum eſt.

Societatem damnatorum æternam ſum meritus: & moleſtè fero mores fratrum, defectus naturæ inculpabiles.

Pœnas inter damnatos ſempiternas iam pridem ſuſtinere me oportebat, & tàm iniquè patior brevem aliquam corporis afflictionem, aut animi moleſtiam.

Et quid mihi æternos dolores promerito, diuturnum in tempore quantumvis moleſtum videri poſſit?

Tu inſuper Benigniſſime Deus, ad hæc debita mea addis præmia tua: & liberaliſſimis patientiam meam promiſſis ſuſtentas; lactasq́; eam, ac mulces æternis cœli gaudijs. Polliceris bona tua omnia, atq́; adeo te ipſum illi in præmium eâ ſolùm lege, ut paululum tollerem; & hoc moleſtum ſit.

Heu! quanta & quoties paſſus non ſum,

ut

ut vacarem vitijs, indulgerem concupiſcentijs, placerem hominibus, potirer deſideratis!

Heu! quid non patiuntur improbi, ut ſupplicia mereantur æterna! Et ego pio zelo non feram, quæ mihi Deus meus immiſerit!

Vt verò etiam exempla non deſint, quæ ad patiendum me ſolicitent; tu ipſe tot annis toleras me, heu qualem! quot peccatis, cupiditatibus, vitijs, imperfectionibus plenum, toleras tamen & exſpectas, dum reſipiſcam!

Tu Deus meus, in me, & à me ſuſtines, quæ nullus unquam homo ab homine ſuſtinuit. Et à me quidem, quem tantis beneficijs afficis, quem è ſordibus extractum, ad tantam dignitatem evehis, quem inter cœli hæredes, & Regni tui conſortes admittis.

Et quaſi parum illud eſſet, hominem induis, & humana in carne hominum omnium portas dolores. Eaq́; pateris, quæ cogitare malignitas, quæ infligere inhumanitas potuit; quæq́; pati, niſi Deus Homo non poſſet.

Suſtinet me Angelus meus, & tanta in

me tamq́; indigna: Angelus tantò me nobilior, tàm bene de me meritus; & perſeverat tamen mihi benefacere.

Suſtinet me Mater mea, & tanta Mater, cujus primogenitus Deus eſt: ſuſtinent me Beati omnes.

Suſtinent, quotquot nôrunt, aut vident me. Et tanta in me ſterilia ſint exempla?

Video inſuper, amoris tui teſſeram eſſe patientiam; & quò quisq́; tibi carior eſt, hoc ampliùs pati.

Novi deniq́; uſuram patientiæ gratiam eſſe, dotem ejus Patrem, cœlum hæreditatem. Et pati adhuc recuſem, imò verò pati, patienda omnia non deſiderem?

Ecce mi Deus! paratum me iam tandem aliquando ad plagas tuas: cæde, punge, tunde, crucia, feram per gratiam tuam: meo merito, tuis promiſſis, tuo, omniumq́; exemplo doctus. Tu, ô Deus! hìc cæde, ut parcas æternùm.

PETITIO.

BEnigniſſime Deus! animat me veritas tua, ut audeam à te petere, quod non mereor à te impetrare.

Novi enim teneri te ſponſione tuâ, nihilq́;

hilq́; negaturum, quidquid petiero.

Experior urgeri me neceſſitate meâ, cui aliunde, niſi per te ſatisfieri non poteſt.

Novi velle te rogari, quod dare deſideras; nec tàm impenſè ac crebrò poſſe me rogare, quin tu cupidiùs ac frequentiùs exſpectes dare.

Novi perſpectas tibi eſſe omnes meas neceſſitates, & infirmitates, miſerias omnes, & moleſtias.

Novi parata te habere ſubſidia, id ſolum deeſſe, ut rogem.

Eja ergo rogo te per omnes tuas miſerationes, da mihi, quod Filius tuus pretio ſangvinis ſui mihi comparavit: quod dare tibi facilè eſt, & honorificum; quod impetrare, mihi neceſſarium & ſalutare.

Da, ut verum concipiam de peccatis meis dolorem, agam pœnitentiam, pœnas expiem.

Da, ut in Fide conſtans, in Spe firmus, in Charitate fervens perſeverem.

Da, ut tuum in me adimpleatur beneplacitum; tua in me beneficia non ſint fruſtranea.

Da, ut patienter feram, quidquid mihi adverſi aut moleſti evenerit: dignum me

omni

omni molestiâ humiliter sentiam.

Da denique, ut in te vivam per gratiam; de te per Sacramentum; tecum per gloriam: Moriarq; filius gratiæ, Viatico corporis tui munitus, hæres salutis, Amen.

AFFECTVS SANCTÆ COMMUNIONIS.

DVlcissime IESV! Panis viventium, Viaticum in Domino morientium, quem in Venerabili Sacramento præsentem confiteor, & Deum meum veneror, sine quo vivere non possum, mori non spero.

Ecce pando tibi sinum cordis mei, & paratum offero totum animi mei habitaculum: dignare ad me venire, & mecum ad finem usq; vitæ manere.

Et qui te non roganti offers, ad te anhelantem non despice. Obsecro te mi IESV per illum ipsum amorem, quo te mihi in cibum communicas, & per istud amoris Sacramentum, istam mihi ex hoc gratiarum fonte præsta gratiam, ut illo corporis tui Sacratissimo Cibo dignè reficiar in vi-

ta

ta, piè in morte: eoq́; refectus, faſtidiam omnes terræ delicias, & carnis voluptates, tecumq́; vivam in tempore, quòad in te vivam æternùm.

Vt eodem confortatus, viam ingrediar univerſæ carnis, ſiſtarq́; iudicio tuo, non damnandus ad mortem, ſed ſalvandus ad vitam, in qua te ſummo bono meo beatè fruar æternùm.

O mi IESV! tu tuliſti in corpore tuo quidquid ego peccavi in me: tu abluiſti ſangvine tuo, quidquid ego deliqui in corde meo. Per illud ipſum corpus, per ſangvinem iſtum ſupplico, abſterge à me quidquid reperies in me, quando Viatico iſto corporis tui reficies me tranſiturum ad æternitatem.

Et quod tunc fortaſſis non potero, iam rogo per Divinum tuum erga me amorem; & per hoc amoris Sacramentum; ut ultimum meum ſit ſuſpirium:

Deus abſcondite, & Salvator, ſalva me, ut ultimum meum ſit deſiderium in Viaticum mortis ſumere te: ut ultimum meum ſit ſolatium, tecum per Sacramentum corporis tui uniri: ut ultimum meum ſit votũ:

In manus tuas tradere ſpiritum meum,

ut

ut ultimum vitæ meæ punctum terminetur amore, Amen.

DEVOTIO
In varias Supplicationes digesta.

I. AD DEUM PATREM.

O Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, indignus quidem ego sum isto te nomine appellare, qui misericordiam non merui, sed iustitiam; non consolationem, sed castigationem, dignus tamen es isto à me nomine honorari. At quæ tua misericordia, si mea desit miseria? quomodo tu Consolator, si ego non sim afflictus?

Eja ergo mi Pater! miseria mea est, quæ te facit misericordem; afflictio mea te Consolatorem; agnosco me miserum, ostende te misericordem; afflictum me fateor, Consolatorem te testare. Ego quidem ut miser sim, à me habeo; ut sim afflictus, mihimet imputo; tu verò, ut miserearis, ut consoleris

leris, non mea te miseria, aut afflictio, sed tua te movet miseratio & dignatio.

Miserere ergo mei, tum, quando in me cum morte miseriæ simul omnes incumbent; ac tum solare, cùm desolatio me suprema occupabit.

Quo in agone ostende te Patrem, & succurre filio.

II. AD FILIUM.

O IESV misericordissime! quia Filius Patris misericordiarum; qui, ut misereri posses promptius, miser factus es; miseriasq; nostras nascendo suscepisti, vivendo expertus es, moriendo expiâsti.

Ego te post Patrem, miseriarum omnium plenissimus, humiliter appello, & demissè supplico per omnes tuas, pro me toleratas miserias, & usurpatas in me miserationes; ut miserias omnes, peccatorum meorum iustissimum debitum admittas in miseriarum tuarum sanctissimum commercium:

Faciasque, quæ in pœnam irrogas, in meritum transire, & ad præmium computari:

Mortem verò, miseriarum mearum in vi-

ta

ta præſente ultimam, quam obire communis iubet neceſſitas, obire feliciter tua præſtet benignitas; eamq́; mihi eſſe miſeriarum omnium terminum, & bonorum omnium principium:

Idq́; ut ſperem, facit infinitum, per quod ſpero, mortis tuæ pretium; quæ uti mortem ſempiternam ſuſtulit, ita vitam æternam conferat.

III. AD EUNDEM CRUCIFIXUM.

O IESV CRVCIFIXE! quàm ſublimis in ſinu Patris, tàm humilis in brachijs Matris, brachijs Crucis, Matris Synagogæ.

Quàm glorioſus in cœlis, tàm abjectus in terris.

Quàm à te beatus, tàm à me miſer.

Quàm ſplendidus in paludamento Majeſtatis tuæ, tàm ſordidus in lacerna vilitatis noſtræ.

Credo te Deum in Humanitate, & Hominem in Deitate, etiam ſub ſpinis ſaucium, à vulneribus cruentum.

Spero in te, ſupra me exaltatum per Dei-

tatem

tatem, ad me usq́; exinanitum per Humanitatem.

Et ſpero à te, quidquid pretio ſangvinis tui comparâſti pro me.

Amo te amabilem mihi, quia creatione Imago tua ſum: amabiliorem, quia dignatione Imago mea es.

Rogo te in iſta Fide, per Spem illam, ex eo amore adde iſtud tuis in me beneficijs:

Vt, quem in communionem calicis tui, in Crucis tuæ conſortium, in dolorum partem iubes venire, dones etiam venire in partem & ſocietatem meritorum: per eaq́; ita me pati, ut non ſuccumbam: ita me ſequi, ut non deficiam; ita certare, ut non cadam: ita vivere, ut mori non timeam; ita deniq́; mori, ut mors mea ſit initium vitæ iſtius, in quo æternos Crucis fructus tecum beatè deguſtem, & laudes tuas cum Beatis omnibus æternum decantem.

IV.

IV. AD EUNDEM AFFECTUS S. COMMUNIONIS.

ſuprà

Dulciſſime IESV Panis viventium, &c.

V. AD SPIRITUM SANCTUM.

O Sancte Spiritus! ô Bonitatis Principium!

O Deus amoris, in quo ſpiro, per quem ſpero, ad quem ſuſpiro; cujus eſt amare proprium & conſolari.

Ad te, amore licèt & conſolatione æquè indignus, ſupplex advolvor, nihil quidem afferens quod mereatur amorem, plurimum tamen, quod deſideret conſolationem.

Et per amorem tuum, quod nihil habes charius, obteſtor, ut & tu miſerijs meis ſuccurras.

Illis, quas & alienum primi Parentis vitium intulit, & proprium deinde adauxit.

Atq; imprimis ſordes animæ meæ, amoris tui obſtacula, fonte gratiæ tuæ abluas:

Mentis meæ cæcitatem & ignorantiam lumine Fidei & Sapientiæ diſpellas:

Cor-

Cordis mei teporem, igne amoris tui inflammes:

Ariditatem ſpiritûs mei vigore virtutis tuæ fœcundes.

Quod quidem cùm à te obtinuero, & Conſolatorem laudabo, & Amatorem ſperabo:

Qualem te utrùm habeam, quandò cùm mortis neceſſitate luctandum; tantò confido certiùs, quantò te amavero ſinceriùs:

Vt verò etiam confidam, amo te ex corde, & amare æternùm deſidero.

VI. AD VIRGINEM MATREM.

O MARIA mea! tot titulis, quot ego tibi obligor beneficijs; tantò mihi benevolentior affectu, quantò propinquior partu; Mater mea es, non conditione naturæ, ſed gratiæ iure, ſub Cruce conſtituta; quando me genuiſti, non ex utero naturalem, ſed ex corde filium ſpiritualem, non quidem doloribus parturientis, certè tamen doloribus morientis; non tui, ſed in te morientis Filij tui unicè dilecti:

Ec-

Ecce! iam Mater mea, venit ad te filius tuus, Primogenito tuo longè dissimilis, & inter adoptivos tuos infimus; filius tamen tuus ad te Matrem suam & supplicat pro salute suâ, sangvine Filij tui partâ, lacrymis tuis impetratâ, patrocinio tuo obtinendâ.

Monstra ergo te Matrem, & respice filium, Quo nomine si ille indignus est, tu certè materno dignissima: respice ut succurras; recipe, ut salves: succurras auxilio, salves patrocinio.

Respice, & non despiciet Filius; recipe, & non seducet inimicus.

Et si quid in me offendis, unde displiceam; in te reperis, unde placeam; per te scilicet reconciliato Filio.

Quod ut à te impetrem vivus, & obtineam mortuus, per illud tibi charissimum, & mihi dulcissimum Nomen Matris supplico.

VII. AD S. ANGELUM CUSTODEM.

O Custos Angele, à primo vitæ momento mihi fidelissime, salutis meæ nun-

nunquam non ſtudioſiſſime, agnoſco benevolentiam tuam in officio, liberalitatem tuam in beneficio, humilitatem in obſequio.

Cœpiſti mihi bene velle, cùm cœpi vivere; benefacere, cùm cœpi mala pati, (pateris enim, & mala pateris, cùm me ſuſtines malum, quem cuperes bonum;) per iſtum tam conſtantem in me animum, cui toties vitam, incolumitatem, & ſalutem debeo. Quoties ea non perdidi peccando, aut tu perniciem meam avertiſti deprecando. Per illum, inquam, tuum in me affectum rogo, dirige porrò vitæ meæ curſum, ut à ſalutis, virtutis, & perfectionis tramite, nec emollitus carnis illecebris, nec ineſcatus mundi pompis, nec captus diaboli inſidijs unquam deflectat, ſed ad metam usque, unde incipit æternitas, decurrat.

Quam tantò ampliùs tibi ſpero cordi futuram; quantò pluribus illa periculis eſt obnoxia:

Quæ ut in vita & morte evadam, tu conſilium tempori ſuggere, & manum in neceſſitate porrige.

VIII.

VIII. AD SANCTOS PATRONOS.

O Sancti! vitæ, ſalutisq́; meæ Patroni. N. N. N. communi omnium, & meâ imprimis veneratione digniſſimi! Vos ego amoris ductu ſingularis præcipuè colendos & invocandos mihi delegi, vobisq́; me, ac mea, ſpei veſtræ nixus fiduciâ, commiſi.

Agnoſco veſtros in me favores, & meam erga vos ingratitudinem, qui tot veſtris occupatus beneficijs, non reſpondi obſequijs, toties ſenſi in neceſſitatibus amoris veſtri opem, & non retuli honoris mei vicem.

Agnoſco interceſſionis veſtræ patrocinium, & obligationis meæ vinculum; iſtud ut deinceps mihi à vobis ſecurè pollicear, hanc explere ſedulò conabor.

Et veſtras ubiq́; laudes diffundere, cultum veſtrum propagare, exemplum deniq́; veſtrum ſectari.

Quod ut præſtem, veſtra iterum faciet benevolentia, cui & vitam meam univerſam offero, ductu veſtro tranſigendam, & mor-

mortem commendo veſtro in conſpectu, & ſub tutela veſtra obeundam.

Vos ô Sancti N. N. N. de veſtra iam ſalute ſecuri, de me eſtote ſoliciti: Et quos in vita Patronos elegi, in morte patrocinantes experiar: victurus deinceps vobiscum beatè patrocinij veſtri memor æternũ.

PROTESTATIO

Contra omnes inimici inſidias.

SVmme Deus, quem immenſum credo, & ubiq; præſentem confiteor! Mater Virgo, Michaël Archangele, Cuſtos Angele, Sancte Ioſeph, Patroni mei reliqui N. N. Sancti omnes, quos in verbo agnoſcere non dubito, quæcunq; ego de me conſtare vobis ad gloriam veſtram, & ſalutem meam deſidero!

Siſto me coram vobis, & conſcijs vobis proteſtor.

1. Deteſtari me ex animo omne peccatum meum, & quidquid oculis veſtris in me diſplicet:

 Nec

Nec deinceps admiſſurum aliquid, quod novero diſplicere.

2. Proteſtor credere me: quidquid Eccleſia Romana, cujus membrum ſum, credendum proponit; erroresq́; omnes ab ejus ſenſu alienos execrari.

3. Sperare item me peccatorum meorum veniam, per fuſum pro me IESV Chriſti ſangvinem, & æternam meritorum meorum retributionem.

4. Amare me ex animo unicè amabilem Deum meum, & amaturum, quidquid etiam adverſi immiſerit; ac præter mentem, arbitriumq́; meum futurum, ſi quid natura dolendi impatiens reluctetur.

5. Inviſas mihi eſſe, & ut confido, deinceps fore, omnes rerum caducarum illecebras, nec ijs captum, detrectare me, aut detrectaturum Divinæ tuæ Providentiæ circa me, vitamq́; ac mortem meam placitum.

6. Nolle me ullum rei cujuspiam à me bene geſtæ plauſum: ac omnino velle vivere, ac mori, quomodo me tu Deus meus volueris.

7. Et hanc voluntatem meam firmiſſimè mihi modò decretam cupere me, in vita

& in

& in morte esse incommutabilem.

Quod ut consequar, à te imprimis Deus Optime, Maxime, à te deinde Virgo Mater, Archangele Michaël, Custos Angele, Sancte Ioseph, cæteri Patroni N. N. Sancti omnes, ex animo obtestor.

BREVIS SUPERIORUM AFFECTUUM *SYNOPSIS*, Ad usum frequentiorem contracta.

CRedo in te ô Deus Veritas, & quidquid te revelante Fides docet, & Ecclesia proponit: adauge in me Fidem, & da, ut in illa sincerè vivam, & constanter moriar.

Spero in te ô infinita Fidelitas, unicum ac summum Bonum meum; & spero à te, quam promisisti, veniam, gratiam, & gloriam; & precor, ut hæc spes me non deserat in vita, non confundat in morte.

Amo te ô immensa Bonitas, & quidquid tecum, ac propter te est amabile, idq; ex toto corde meo. Et hoc amore opto ani-

mari totam vitam meam, & vitæ meæ exitum terminari.

Deteſtor ex animo ô æterna Maieſtas, omne peccatum meum, non quia ſummum meum malum eſt, ſed quia ſumma tua offenſa eſt. Et nollem illud unquam à me commiſſum, ac ſtatuo te adiuvante nunquam illud committere, petoque, ut, quem nôſti ſine peccato non vivere, dones ſine pœnitentia non mori.

Reſigno me tibi ô Supreme rerum omnium Domine; tuoq́; beneplacito vitam meam univerſam ſubdo, firmiterq́; decerno, ab illo nec in proſperis, nec in adverſis, nec in vita, nec in morte recedere.

Agnoſco Beneficentiſſime Deus Divinam tuam in me liberalitatem, tot beneficijs teſtatam, quot vixi momentis; tot meis obſequijs dignam, quot habeo mentis, cogitationis, animi affectus, corporis membra, reſpirandi vires: gratiasq́; ago ex animo, meq́; in compenſationem integrè reddo, quòad totus per mortem tranſeam in gratitudinis holocauſtum, æternis à me gratijs tibi offerendum.

O Deus meus & omne Bonum meum! pudet me, quòd te non contentus Bono in-

infinito, bonitatis exiguæ umbras ſim ſectatus: deteſtor præpoſterum illud ſtudium meum, & renuntio omni bono, quod te minus eſt, illudq́; peto, ut tu ſolus deinceps expleas omne meum deſiderium.

Mitiſſime Deus, qui non minus te patiendo miſericordem, quàm agendo potentem oſtendis! Offero me tibi ad ferendum, quidquid immiſeris, aut permiſeris, ideo ſolùm, quia tu me ferre iubes: petoq́; à te iſtam gratiam, ut non ſinas patientiam meam, aut vitæ moleſtijs, aut malevolorum iniurijs, aut morborum, mortisq́; doloribus convelli.

Benigniſſime Deus, qui, ut me ad petendum allicias, petenti omnia promittis: Ecce fretus promiſſis tuis, peto veniam reo, ſolatium afflicto, ſubſidium egeno, ignaro ductum, infirmo robur, vivo gratiam, morituro perſeverantiam: perq́; illa promiſſa tua, quibus Divinam tuam obligâſti fidem, rogo, ut petenti annuas, petita dones, donata conſerves. O Deus, Pater miſericordiarum! ô Fili Dei! miſericordiarum conſors! ô Spiritus Sancte! miſerorum Conſolator, per iſta mihi dulciſſima Nomina obteſtor; ut, quem Patrem appello

pello, Patrem habere merear: quem fratrem & conſortem agnoſco, fratrem experiar: quem Conſolatorem veneror, Conſolatorem ſentiam, tum maximè, quando cum morte luctandum erit pro æternitate; utque refectus Pane vitæ, Crucis virtute adiutus, patrocinante Matre Virgine, tutante Archangelo Michaële, aſſiſtente Angelo Cuſtode, Patronis meis ſuccurrentibus Beatis omnibus auxiliantibus, felicem conſequar devictâ morte æternitatem, Amen.

CO-

CORONA PRECATORIA, DE *SANCTISSIMIS & SVAVISSIMIS* IESU CHRISTI PLAGIS,

Ab ijs recitanda, qui bonæ mortis cupidi, ſe Crucifixo IESV, & MARIÆ, prope Crucem collacrimanti mancipaverunt.

AVrea hæc de quinque IESV Chriſti Plagis Corona, quinque continet peculiarium Orbium ſeries, in quorum ſingulis quinque Orationes Dominicæ & una Oratio Angelica recitantur. In Orationibus Dominicis conſiderantur acerbiſſimi cruciatus IESV Chriſti: in Oratione Angelica MARIÆ dolor contemplatur. E ſingulis verò Plagis, dulciſſimis tanquam è fontibus donum aliquod eſt hauriendum: è Plaga ſiniſtri Pedis omnium peccatorum

re-

remiſſio expetitur, è Plaga Pedis dexteri adeptio virtutum, & præſertim fortitudo contra tentationes, & conatus mali dæmonis expoſcitur; è Plaga ſiniſtræ ab inferorum ſupplicijs libertas poſtulatur: è Plaga dexteræ cœleſtis regni poſſeſſio efflagitatur: è Plaga Lateris, ſvaviſſimo velut ex alveo, melleus, & ſincerus IESV, ac MARIÆ amor exoratur: unicuiq; demum Coronæ hujus ſeriei his cantiunculis finem impones.

Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto, ſicut erat in principio, & nunc, & ſemper, & in ſæcula ſæculorum, Amen.

Sancta Mater iſtud agas,
Crucifixi fige plagas,
Cordi meo validè.

Qui tamen Coronam hanc recitare nequibit, quinque Orationes Dominicas, & quinque Angelicas, cum quinque Gloria Patri recitabit, ad dulciſſimarum Plagarum decus, & ornamentum, quinque illa dona nuper relata, & eo, quo dictum eſt, ordine poſtulando.

Me-

Methodus meditandi hanc eandem Coronam.

QVinque Plagarum precatoriam Coronam meditari unusquisq́; poterit, varios tum intelligentiæ, tum voluntatis actus eliciendo. In singulis Plagis tres ab intelligentia actus eliciendi sunt, amorem modò, modò dolorem, modò Plagæ illius, quam meditatur, pretium perpendendo; voluntas quoq́; tres actus eliciat, gratias agendo, veniam precando, & quinque illa dona modo nuper dicto exorando, in quinque verò precarijs globulis alij etiam actus eliciantur hoc modo:

Primò. In globulis precarijs primæ seriei quinque actibus sinistri Pedis Plaga veneraberis. 1. Recognoscendo te hominem nequam, imbecillem, & peccantem; hujusmodi enim es, in iniquitatibus, & peccatis conceptus. 2. Talem te hominem esse, pro certo habeas. 3. Talem ab omnibus haberi cupias. 4. Omnibus te creatis rebus postponas, in aliarum singulis Dei immortalis dona contemplans, in te verò, quod à te habes, considerans. 5. Æquo

quo animo adversas res omnes patiaris, cum bono illo fure conclamans: *Nos quidem iustè; nam digna factis recipimus*, quinimò, *inferiora meritis*, cùm inferorum pœnas promerearis.

Secundò. In globulis precarijs secundæ seriei, quinque etiam actibus, dexteri Pedis Plagam observabis, expressa Christi vestigia sequendo. 1. Christum imiteris in studio propriæ perfectionis. 2. In studio salutis, & perfectionis hominum. 3. In studio Divinæ gloriæ. 4. In Cruce tuam vitam degere cupias, in quam tuus IESVS est adactus, ut cum Divo Paulo dicas: *Christo confixus sum Cruci.* 5. Pro Christo mori desideres, qui pro te mortuus est, atq; his verbis tuum desiderium excites, & pro te mortuum IESVM alloquaris: *Amore amoris tui moriar, qui amore amoris mei dignatus es mori.*

Tertiò. In globulis precarijs tertiæ seriei, quinque actibus, sinistræ Plagam venereberis, quinque erga homines amoris signa præbendo. 1. Illos tanquam Dei filios, Christi fratres, ipsius sangvine redemptos, & Divini Spiritus templum contempleris. 2. Omnia illis bona cupias. 3. Verbo, & re-

re illis auxilieris, Christi verbis intentus; *quod uni ex minimis meis fecistis; mihi fecistis.* 4. Illorum salutem, & incolumitatem procures. 5. Pro ipsorum salute tuam offeras vitam.

Quartò. In globulis precarijs quartæ seriei, quinque actibus, dexteræ Plagam meditaberis, quinquies erga immortalem Deum tuum amorem exercendo. 1. Deo suam naturam, suasq́, perfectiones innumerabiles gratuleris. 2. Illis gaudeas, & oblecteris. 3. Omne illi creatarum rerum obsequium desideres. 4. Te ad Divinam voluntatem conformes. 5. Augustissimam Dei naturam videre ex animo cupias.

Quintò. In globulis precarijs quintæ seriei, quinque actibus, in svavissima Divini Lateris Plaga immoraberis, quinquies ad æternam beatitatem inhiando. 1. Caducas, & fluxas hujus vitæ res asperneris. 2. Maximi ducas æterna, & firma futuræ beatitudinis bona. 3. Hæc bona ab immortali Deo pro viribus postules. 4. Pro tot tantorumq́; bonorum adeptione Deo quinque Plagarum pretium offeras. 5. Omnes tuas cogitationes, verba, & opera ad

ma-

maiorem Dei gloriam, & ad vitam æternam dirigas.

Fructus denique, quem ex hujus precatoriæ Coronæ contemplatione, aurea velut ex arbore decerpere poteris, hic erit, nimirum perfectissima observantia horum trium verborum *Inspice, Abstine, & Sustine.* Habitabis siquidem cogitatione & amore in dulcissimis IESV Christi Plagis, in quibus quinque tibi facies tabernacula: in ijs enim te esse bonum est. Abstinebis ab omni humanarum rerum iucunditate, unâ Sacrorum quinque Christi Vulnerum svavitate expletus. Sustinebis deniq; lubenti animo calamitatem omnium impetum, omniaq; tuorum hostium tela tutus excipies, fortissimo quinque IESV Christi Ducis nostri Plagarum clypeo protectus.

In sangvine Christi, & gratia MARIÆ, Am.

ASPIRATIONES
Pro Felici Obitu
AD CHRISTUM.

NOn intres in iudicium cum servo tuo dulcissime IESV, quia non iustificabitur in conspectu tuo omnis vivens.

Ne memineris Bone IESV iniquitatum mearum: citò anticipent me misericordiæ tuæ, quia pauper factus sum nimis.

Illumina mansvetissime IESV oculos meos, ne unquam obdormiam in morte, ne quando dicat inimicus meus, prævalui adversus eum.

Domine IESV Christe Fili Dei vivi pone Passionem, Crucem, & mortem tuam, inter iudicium tuum, & animam meam.

Bone IESV, per extremas illas in Cruce voces, quibus Patri Spiritum commendâsti, te rogo, suscipe spiritum meum in fine vitæ meæ.

O mi amantissime Domine IESV Christe! ob honorem & virtutem tuæ benedictæ Passionis, iube me adscribi in numerum Electorum tuorum.

Salvum fac servum tuum Domine Deus meus sperantem in te.

Tuus sum ego, salvum me fac. Ne perdas cum impijs Deus animam meam.

IESVS esto mihi IESVS, & salva me. Domine IESV accipe spiritum meum.

In te Domine IESV speravi, non confundar in æternùm.

AD

AD BEATISSIMAM VIRGINEM.

MAter Dei, memento mei, nunc, & in hora mortis

Adſis mihi Domina in omnibus actionibus meis, nec me deſeras in hora mortis.

Adeſto mihi Domina cum tota æternitate depugnanti

MARIA Mater gratiæ,
Mater miſericordiæ,
Tu nos ab hoſte protege,
Et horâ mortis ſuſcipe.
Vitam præſta puram,
Iter para tutum,
Vt videntes IESVM
Semper collætemur.

AD SANCTOS ANGELOS.

SVccurrite, ſubvenite, ô vos omnes Beatiſſimi Spiritus! Sancti Angeli Dei; & cùm in extremis veſtram opem non ampliùs implorare potero, ne me deſerite.

Sancte Angele Cuſtos, defende me in hoc prælio, ut non peream in tremendo judicio.

AD OMNES SANCTOS.

SAncti Dei omnes intercedere dignemini pro animæ meæ ſalute.

Moriatur anima mea morte Iuſtorum, ſed vivat priùs vitâ Iuſtorum, Amen.

HOMAGIA,

In Vita & Morte Deo præſtanda.

Reddite, quæ ſunt Dei, Deo. Matth: 22.

HOMAGIVM I.

Summæ Excellentiæ, Primo Fonti omnis Eſſe, Domino Vitæ & Mortis.

ACTUS ADORATIONIS.

Dominum Deum tuum adorabis. Luc: 4.

AGnoſco te ô mi Deus: ut Supremum Dominum meum, Primum Principium, & ultimum finem meum, Authorem naturæ, gratiæ, & gloriæ: & profundiſſima cum humilitate te adoro Dominum vitæ & mortis, tibiq́; ſponte ſacrifico vitam meam, in unione Sacrificij Filij tui Domini noſtri IESV Chriſti in Cruce, & adorationis, quâ B. V. MARIA, & omnes Sa-

ct.

cti te adorârunt in terra, æternùm te adorabunt in cælo.

HOMAGIVM II.

Primæ Veritati.

ACTUS FIDEI.

Sine Fide impossibile est placere Deo. Heb: 11.

O Mi Deus! Suprema & Essentialis Veritas! Credo te unum in Essentia, & trinum in Personis, Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum. Credo, teneo, ac profiteor Fidem illam, quam Christus docuit, quam prædicaverunt Apostoli, quam Sancta Romana Dei Ecclesia docet ac profitetur, & singulos Catholicæ Fidei articulos paratus sum sangvine meo subsignare, & morte mea confirmare.

HOMAGIVM III.

Omnipotentiæ & Misericordiæ Dei.

ACTUS SPEI.

Nolite amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem. Heb: 10.

O Mnipotens & misericors Deus, cui proprium est misereri semper & parcere

cere. Spero per ſangvinem & merita IE-SV Chriſti Redemptoris mei ab infinita Bonitate, ac Clementia remiſſionem peccatorum, quibus te ſummum Bonum meum graviſſimè offendi. Spero in te ô æterna Felicitas mea! qui es meta omnium deſideriorum, & humanæ mentis plena ſatietas. Spero firmiſſimè me à Paterna liberalitate tua obtenturum omnia ad ſalutem obtinendam mihi neceſſaria, gratiam copioſam, & gloriam ſempiternam.

HOMAGIVM IV.

Summæ Bonitati Dei.

ACTUS AMORIS:

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Luc: 10.

AMo te ô amabiliſſime Deus! ex toto corde meo ſuper omnia, propter infinitam Bonitatem tuam. Vellem, ſi poſſem, amare te illo amore, quo te amant omnes Sancti, & IESVS Chriſtus Filius tuus; quo te ipſum infinitè amas: & ex ſinceriſſimo tui amore intentiſſimè doleo, quòd te ſummum Bonum meum peccatis meis toties offenderim. Quidquid unquam perpeſſus ſum, & quidquid patior, patiarve

omne illud ex motivo ſanctiſſimi amoris tui offero gloriæ tuæ. Amor tuus perficiat dolores meos, efficiatque, ut quantùm me cruciant, tantùm te delectent. Patiar, quia tu præcipis, quem ardentiſſimè amo ſuper omnia. Tibi me totum in holocauſtum conſecro, ô Deus cordis mei, & pars mea Deus in æternùm!

HOMAGIUM V.

Divinæ Providentiæ.

ACTIO GRATIARUM,

Pro omnibus medijs ad ſalutem.

In omnibus gratias agite. 1. Theſſ: 5.

GRatias tibi ago infinitas, Liberaliſſime Deus, pro innumeris beneficijs mihi & toti mundo à Paterna & benigniſſima Providentia tua indeſinenter collatis, pro medijs ad ſalutem aptiſſimis ab æterno mihi præparatis, pro copioſis naturæ & gratiæ donis, quibus me miſerrimam & ingratiſſimam, tuoq; amore indigniſſimam creaturam cumulare non deſinis. O utinam tantis beneficijs tuis nunquam contra te abutar, ſed omnia puriſſimâ intentione referam in te ſolum fontem inexhauſtum bonorum omnium, in gratiarum actionem of-

fero

ſero tibi ô Pater amantiſſime me totum, & omnia mea, atq́; ex animo gaudeo, hæc omnia infinitis titulis tibi iam dudum fuiſſe debitas quæ tibi novo amoris & gratitudinis affectu integerrimè conſecro.

HOMAGIVM VI.

Divinæ Iuſtitiæ.

ACTUS POENITENTIÆ ET HUMILITATIS.

Cor contritum & humiliatum Deus non deſpicies. Pſal. 50.

O Iuſtiſſime Deus! ego abominandus peccator coram infinita Maieſtate ac Bonitate tua proſtratus, corde contrito & humiliato confiteor me reum læſæ ſupremæ Maieſtatis tuæ, veniamq́; meorum criminum ſupplex rogo. Deteſtor ex animo omnia peccata, quibus te amabiliſſimum Deum meum frequentiſſimè offendi; & cum gratia tua propono firmiſſimè, nunquam deinceps offendere infinitam Bonitatem tuam. O utinam omnes halitus mei ſint gemitus dolentis ac pœnitentis cordis mei! O Iuſtiſſime ſcelerum Vindex, & miſericordiſſime Pater! hìc ure, hìc ſeca, dummodo in æternùm parcas.

HOMAGIVM VII.

Sacro-ſanctæ Trinitati.

ACTUS GLORIFICATIONIS.

Laudate Dominum omnes gentes. Pſal: 116.

BEnedico te, laudo te, glorifico te, ô Sacro-ſancta Trinitas, unus Deus! Tibi ſoli laus, honor, & gloria ab omni creatura nunc, & ſemper. Gloria Patri, qui creavit me. Gloria Filio, qui redemit me. Gloria Spiritui Sancto, qui ſanctificavit me. Gloria Patri, qui me ſuſtentat per ſuam Potentiam. Gloria Filio, qui me gubernat per ſuam Sapientiam. Gloria Spiritui Sancto, qui me ſanctificat per ſuum amorem. Benedicta ſit Sancta & individua Trinitas ab omnibus Angelis & Sanctis, & ab omnibus creaturis, nunc, & ſemper, & in ſæcula ſæculorum, Amen.

Vide Soliloquia S. Auguſtini. cap: 37.

HOMAGIVM VIII.

Divinæ Sapientiæ, Omnipotentiæ, & Bonitati.

ACTUS CONFORMITATIS.

Fiat voluntas tua ſicut in cælo & in terra.
Math: 6.

O mi

O Mi Deus infinitæ Sapientiæ, Potentiæ, & Bonitatis! O utinam ſemper integrè exequar ſanctiſſimum beneplacitum tuum, nec unquam contradicam ſermonibus Sancti! Tu, Domine, nôſti, quid mihi ad ſalutem ſit magìs proficuum. Tu potes & vis me ſalvare. Vnicè deſidero voluntatem tuam in me & à me ſemper perfectiſſimè adimpleri. O Pater amantiſſime! quidquid vis, quantùm vis, quomodo vis, & ego volo. Fiat Domine in me, de me, per me, circa me, & circa mea omnia ſanctiſſima voluntas tua in omnibus, nunc, & in æternùm, Amen.

Suſcipe proinde Domine univerſam meam libertatem, accipe memoriam, intellectum, atq; voluntatem omnem. Quidquid habeo, vel poſſideo: mihi largitus es; id tibi totum reſtituo, ac tuæ prorſus voluntati trado gubernandum, amorem tui ſolum mihi dones, & dives ſum ſatis, nec aliud quidquam ultrà poſco, Amen.

CAN-

CANTICA SPIRITUALIA, Pro Animabus Sanctis.

CANTICVM I.

DEus eſt in me, & ego ſum in Deo, Deus eſt meus, & ego ſum Dei, Deus eſt propter me, & ego ſum propter Deum. Deus cogitat de me, & ego de Deo. Deus quieſcit in me, & ego quieſco in Deo. Deus operatur propter me, & ego propter Deum.

O Deus meus, & omnia! quid eſt, quod quæram, aut deſiderem, propter te?

CANTICVM II.

NIhil ſupra Deum. Nihil ſicut Deus. Nihil cum Deo. Nihil præter Deum.

Vnum uni, ſolum ſoli. Totum toti. Cor cordi. Cor, quod amat, neſcit dividi. Cor, quod dividitur, neſcit, quid ſit amare.

O mi Deus! quid eſt in cœlo, & in terra, quod ſit amabile, ſicut tu? Quid eſt in toto univerſo, quod tibi poſſit comparari?

CANTICVM III.

OMne desiderium meum est, nihil desiderare. Omnis voluntas mea est, nihil velle. Omnis cura mea est, de re nulla esse solicitum. Omne bonum meum est, nihil possidere.

Inveni, quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam. Quærebam eum extra me, & inveni eum intra me. Quærebam eum in tumultu, & reperi eum in pace. Quærebam eum in turba, & reperi eum in solitudine. Quærebam eum in mente mea, & inveni eum in corde meo. Quærebam eum de die, & inveni eum in nocte.

Non vidi eum; sed cognovi eum. Cor meum percepit eum modo insensibili. Satiavit me præsentiâ suâ. Implevit omnia desideria mea. Sustulit omnes anxietates meas. Cumulavit me delicijs. Beati, qui hâc quiete fruuntur. Et qui invitati sunt ad nuptias Agni.

CANTICVM IV.

DIc mihi, obsecro, dilecte mi, ubi pascas, ubi cubes in meridie?

In corde puro, & ab omnibus creaturis avulso. Cor meum est locus quietis meæ.

Est

Eſt paradiſus deliciarum mearum.

Nullus clamor in domo Dei. Silentium in Paradiſo. Domine, non poſſum ultra loqui, poſtquam tu mihi locutus es. Plenus ſum cogitationibus, nec occurrunt amplius verba, quæ eloquar.

O cor meum! cuſtodi diligenter theſaurum, quem poſſides. Sponſus ingreditur portis clauſis. Egreditur, cùm ſunt apertæ. Occlude ante omnia portas ſenſuum tuorum. Pax, amor, ſecretum, ſilentium. Ecce hæc animam in tuto ponunt.

CANTICVM V.

OMnia perdidi, nihil ultra habeo, quod perdam. Omnia inveni, nihil eſt, quod ultrà quæram. Contentus vivo, nîl ampliùs deſidero. Totus Dei ſum, nîl ultrà timeo.

Omnia reliqui propter Deum. Omnia in Deo reperi. Deſideria mea inciderunt in illum, ſicut flumina in mare, ſine tumultu, ſine diſtinctione, ſine motu, ſine violentia, ſine arctis aggeribus, quibus intra terræ alveum conſtringebantur.

Poſtquam evanuit ex oculis meis, ingreſſus ſum Oceanum, demerſi me in hanc a-

byſſum

byſſum, perdidi me feliciter. Confudi me- um eſſe cum eſſe Divino. Eram in tempo- re, & credebam me eſſe in æternitate. E- ram creatura, & ſentiebam me unitam Di- vinitati.

O nox myſtica, & fortunata! Vbi Ver- bum ſe univit menti noſtræ, in ſilentio de- ſideriorum & cogitationum ejus. O quàm ſvavis eſt hæc hora! Sed, heu! quàm brevis! ſileat omnis caro in præſentia Domini.

CANTICVM VI.

MOrs mihi minatur. Circumdatus ſum tenebris. Agitatus ſum procellis. Pro- ximus ſum portis inferni. Sed hæc omnia non me exterrent. Amor eſt fortior morte. In tenebris ſternit lectum ſuum. Dormit ſecurè in medio procellarum. Cœlum in- venit in inferno. Paradiſum ſuum ſecum circumfert, quia intra ſe habet, quidquid deſiderat. Vult omnia, & nihil vult. Poſſi- det omnia, & nihil poſſidet. Deus eſt the- ſaurus ejus, & felicitas. Cui Deus eſt o- mnia, totus mundus nihil eſt.

CANTICVM VII.

IESVS cogitat de me; & ego cogito de IESV. IESVS operatur propter me, &

ego propter IESVM. Cor meum illi ſufficit, & ille ſufficit cordi meo. Ille ſibi complacet in me, & ego mihi complaceo in illo. Ecce amoris Canticum! quod ipſi concino diu noctuque. Curam aliam non habeo, quàm ut nullam curam habeam. Vnum bonum, quod deſidero, eſt nihil deſiderare. Vivere ſine cura, & ſine deſiderio, eſt omnis mea delectatio.

CANTICVM VIII.

QVid eſt, quod ſentio in imo animæ meæ? Quid eſt, quod agitur in imo cordis mei? Nuptiæ fiunt in Cana. IESVS illic patravit miraculum. Aquam mutavit in vinum. Ingreſſus eſt mediâ nocte clauſis portis ſenſuum.

Vidi eum, cùm non viderem. Cognovi eum, cùm non cognoſcerem. Oculus meus non vidit eum tranſeuntem. Auris mea non audivit ingredientem. Senſi odorem ungventorum ejus. Guſtavi mel dulcedinis ejus.

O mi Deus! in quam Regionem me deducis? An verſor in cœlo, an in terra? An vivo in tempore, an in æternitate? Video te ſine imagine. Tango te ſine corpore.

Sen-

Sentio te ſine organo. Procul dubio iam verſor in Paradiſo. Si diutiùs ita frui dilecto meo conceſſum fuerit, oportebit me mori.

CANTICVM IX.

RΕcede à me Dilecte mi. Sed non diu me deſere. Subtrahe mihi tuam præſentiam, ſed non ſubtrahe mihi tuum amorem. Subtrahe tuas delicias, ſed relinque mihi dolores tuos. Exime Paradiſum tuum ex anima mea, aut rape animam meam in Paradiſum tuum. Non poſſum gaudere, niſi in Cruce. Niſi occaſiones aſpera patiendi mihi ſuppedites, mortem mihi accenderes. Liberalis nimis es in ſolatijs, at parcus nimis es in doloribus.

O Deus meus! amor meus! Omnis delectatio mea eſt pati. Omne deſiderium meum eſt mori. Anima mea, cane ſemper pulchrum hoc amoris Canticum.

Fixum mihi eſt in omnibus exequi beneplacitum Dei. Complacebo mihi in Deo. Complacebit ſibi Deus in me, cùm mihi complacebo in illo. Conteſtabor me in Deo ſolo plenè conquieſcere, cùm inter ærumnas meas tranquillus degam. Non quie-

quiesco in Deo, si murmurem contra Deū.

CANTICVM X.

SVmmæ mihi gloriæ duco, propter te contemni. Omnes divitias meas æstimo, nihil possidere præter te. Omnis delectatio mea est, multa aspera pati propter te.

Vivo ego; iam non ego. Sum ego, & non sum idem ego. Tu & ego unum sumus. Omnes voluntates meæ defecerunt. Omnes spes meæ eversæ sunt. Omnia desideria mea extincta sunt. Totum esse meum annihilatum est. Non laboro amplius, nisi propter te. Non respiro, nisi per te. Non subsisto, nisi in te. Tu in me, ego in te. Tu pro me, ego pro te.

Esse, ubi vis. Velle, quod vis. Agere, quod vis. Pati, quod vis, efficit hominem beatum, & perfectum.

ORATIO S. BERNARDI, AD IESUM CRUCIFIXUM.

Quam dum coram Crucifixo recitaret

ret, Christus ad eum se inclinavit, & dulciter amplexus est, ut scribit B. Hugo Carthusianus in suo horto Devotionis; & addit: omnes, qui eam cum Devotione dixerint, in hora mortis singularem Devotionis sensum experturos.

DOMINICA.

Ad Pedes.

SAlve mundi salutare,
Salve, salve IESV chare,
Cruci tuæ me aptare,
Vellem verè; tu scis quare,
Da mihi tui copiam.
Acsi præsens sis, accedo,
Imò præsentem credo:
O quàm nudum hic te cerno,
Ecce tibi me prosterno.
Sis facilis ad veniam.
Clavos pedum, plagas duras,
Et tam graves impressuras,
Circumplector cum affectu,
Tuo pavens in aspectu,
Tuorum memor vulnerum.

Gra-

Grates tantæ charitati,
Nos agamus, vulnerati:
O Amator peccatorum,
Reparator confractorum,
O dulcis Pater pauperum.
Quidquid eſt in me confractum,
Diſſipatum, aut diſtractum;
Dulcis IESV totum ſana;
Tu reſtaura, tu complana,
Tam pio medicamine.
Te in tua Cruce quæro,
Prout queo, corde mero:
Me ſanabis hic, ut ſpero,
Sana me, & ſalvus ero,
In tuo lavans ſangvine.
Plagas tuas rubicundas,
Et fixuras tam profundas,
Cordi meo fac inſcribi,
Vt configar totus tibi,
Te modis amans omnibus.
Dulcis IESV, pie Deus,
Ad te clamo, licèt reus,
Præbe mihi te benignum,
Ne repellas me indignum,
De tuis ſanctis pedibus.
Coram Cruce procumbentem,
Hosq; pedes complectentem,

IESV bone non me ſpernas,
Sed de Cruce Sancta cernas,
Compaſſionis gratiâ.
In hac Cruce ſtans directè,
Vide me, ô mi dilecte,
Ad te totum me converte.
Eſto ſanus, dic apertè,
Dimitto tibi omnia.

FERIA II.

Ad Genua.

SAlve IESV Rex Sanctorum,
Spes votiva peccatorum,
Crucis ligno tanquam reus,
Pendens homo, verus Deus,
Caducis nutans genibus.
O quàm pauper! ô quàm nudus!
Qualis es in Cruce ludus:
Deriſorum iocus factus,
Sponte tamen non coactus,
Attritus membris omnibus.
Sangvis tuus abundanter,
Fuſus fluit inceſſanter,
Totus lotus in cruore,
Stans in maximo dolore,
Præcinctus vili tegmine.
O Maieſtas infinita,

O egeſtas inaudita,
Quis pro tanta charitate,
Quærit te in veritate,
Dans ſangvinem pro ſangvine.
Quid ſum tibi reſponſurus,
Actu vilis, corde durus?
Quid rependam Amatori,
Qui elegit pro me mori,
Ne duplâ morte morerer.
Amor tuus, amor fortis,
Quem non vincunt iura mortis:
O quàm pia me ſub cura,
Tua foves in preſſura,
Ne morſu mortis vulnerer.
Ecce tuo præ amore,
Te complector cum rubore,
Me coapto diligenter,
Tu ſcis cauſam evidenter,
Sed ſuffer, & diſſimula.
Hoc quod ago, non te gravet,
Sed me ſanet, & me lavet,
Inquinatum, & ægrotum,
Sangvis hic fluens per totum,
Vt non ſuperſit macula.
In hac Cruce te cruentum,
Te contemptum, & diſtentum,
Vt requiram, me impelle,

In hoc imple meum velle,
Fac Deus, quod desidero.
Vt te quæram mente purâ,
Sit hæc mea prima cura:
Non est labor, nec gravabor,
Sed sanabor, & mundabor,
Cùm te complexus fuero.

FERIA III.

Ad Manus.

SAlve IESV Pastor bone,
Fatigatus in agone,
Qui per lignum es distractus,
Et ad lignum es compactus,
Expansis sanctis manibus.
Manus sanctæ vos avete,
Rosis novis adimplete,
Hos ad ramos dirè iunctæ,
Et crudeli ferro punctæ,
Tot guttis decurrentibus.
Ecce fluit circumquaque,
Manu tua de utraque,
Sangvis tuus copiosè,
Rubicundus instar rosæ,
Magnæ salutis pretium.
Manus clavis perforatas,
Et cruore purpuratas,

Corde premo præ amore,
Sitibundo bibens ore,
Cruoris ſtillicidium.
O quàm largè te exponis,
Promptus malis, atq́, bonis:
Trahis pigros, pios vocas,
Et in tuis ulnis locas,
Paratus gratis omnibus.
Ecce tibi me præſento,
Vulnerato & cruento:
Semper ægris miſereris.
De me ergo ne graveris,
Qui præſtò es amantibus.
In hac Cruce ſic extenſus,
In te meos trahe ſenſus,
Meum poſſe, velle, ſcire,
Cruci tuæ fac ſervire,
Me tuis apta brachijs.
In tam lata charitate,
Trahe me in veritate,
Propter tuam Crucem almam,
Trahe me ad Crucis palmam,
Dans finem meis vitijs.
Manus ſanctæ vos amplector,
Et gemendo condelector,
Grates ago plagis tantis,
Clavis duris, guttis ſanctis,

Dans

Dans lacrymas cum osculis.
In cruore tuo lotum,
Me commendo tibi totum:
Tuæ sanctæ manus istæ,
Me defendant IESV Christe,
Extremis in periculis.

FERIA IV.

Ad Latus.

SAlve IESV summè bonus,
Ad parcendum nimis pronus,
Membra tua macilenta,
Quàm acerbè sunt distenta,
In ramo Crucis torrida.
Salve Latus Salvatoris,
In quo latet mel dulcoris.
In quo patet vis amoris,
Ex quo scatet fons cruoris,
Qui corda lavat sordida.
Ecce tibi appropinquo,
Parce IESV, si delinquo,
Verecundâ quidem fronte;
Ad te tamen veni sponte,
Scrutari tua vulnera.
Salve mitis apertura,
De qua manat vena pura,
Porta patens & profunda,

Super roſam rubicunda,
Medela ſalutifera.
Odor tuus ſuper vinum,
Virus pellens ſerpentinum;
Potus tuus, potus vitæ,
Qui ſititis, huc venite;
Tu dulce vulnus aperi.
Plaga rubens aperire,
Fac cor meum te ſitire,
Sine me in te tranſire,
Vellem totus introire,
Pulſanti pande pauperi.
Ore meo te contingo,
Et ardenter ad me ſtringo.
In te meum cor intingo,
Et ferventi corde lingo,
Me totum in te trajice.
O quàm dulcis ſapor iſte,
Qui te guſtat IESV Chriſte,
Tuo victus à dulcore,
Mori poſſet præ amore,
Te unum amans unicè.
In hac foſſa me reconde,
Infer meum cor profundè,
Vbi latens incaleſcat,
Et in pace conquieſcat,
Nec prorſus quemquam timeat.

Ho-

Horâ mortis meus ſtatus,
Intret IESV, tuum Latus,
Hinc expirans in te vadat,
Ne hunc leo trux invadat,
Sed apud te permaneat.

FERIA V.

Ad Pectus.

SAlve ſalus mea Deus,
IESV dulcis amor meus,
Salve pectus reverendum,
Cum tremore contingendum,
Amoris domicilium.
Ave Thronus Trinitatis,
Arca latæ charitatis,
Firmamentum infirmitatis,
Pax & pauſâ fatigatis,
Humilium Triclinium.
Salve IESV reverende,
Dignè ſemper inquirende,
Me præſentem hic attende,
Accedentem me ſuccende,
Præcordiali gratiâ.
Pectus mihi confer mundum,
Ardens, pium, gemebundum,
Voluntatem abnegatam,
Tibi ſemper conformatam,

Iun-

Iunctâ virtutum copiâ.
IESV dulcis, Paſtor pie,
Fili Dei, & MARIÆ,
Largo fonte tui cordis,
Fœditatem meæ ſordis,
Benigne Pater, dilue.
Ave ſplendor & figura,
Summi Dei genitura,
De theſauris tuis plenis,
Deſolatis, & egenis,
Munus clementer proflue.
Dulce IESV Chriſti pectus,
Tuo ſiam dono rectus,
Abſolutus à peccatis,
Ardens igne charitatis,
Vt ſemper te recogitem.
Tu abyſſus es Sophiæ,
Angelorum Harmoniæ
Te collaudant; ex te fluxit,
Quod Ioannes cubans ſuxit;
In te, fac, ut inhabitem.
Ave fons benignitatis,
Plenitudo Deitatis
Corporalis in te manet,
Vanitatem in me ſanet,
Quod tu confers conſilium.
Ave verum Templum Dei,

Pre-

Precor, miserere mei,
Tu totius Arca boni,
Fac Electis me apponi,
Vas dives Deus omnium.

FERIA VI.

Ad Cor.

SVmmi Regis Cor aveto,
Te saluto corde læto,
Te complecti me delectat,
Et hoc meum cor affectat,
Vt ad te loquar, animes.
Quo amore vincebaris,
Quo dolore torquebaris,
Cùm te totum exhaurires,
Vt te nobis impertires,
Et nos à morte tolleres.
O mors illa quàm amara,
Quàm immitis, quàm avara,
Quæ per cellam introivit,
In qua mundi vita vivit,
Te mordens cor dulcissimum.
Propter mortem, quam tulisti,
Quando pro me defecisti,
Cordis mei ô Cor dilectum,
In te meum rape affectum,
Hoc est, quod opto plurimum.

O Cor

O Cor dulce, prædilectum,
Munda meum cor illectum,
Et in vanis induratum,
Pium fac, & timoratum,
Pulsô torpenti frigore.
Per medullam cordis mei,
Peccatoris atque rei,
Tuus amor transferatur,
Quo cor totum rapiatur,
Langvens amoris vulnere.
Dilatare, aperire,
Tanquam Rosa fragrans mirè,
Cordi meo te coniunge:
Vnge illud, & compunge:
Qui amat te, quid patitur?
Quidnam agat, nescit verè,
Nec se valet cohibere,
Nullum modum dat amori,
Multâ morte vellet mori,
Amore quisquis vincitur.
Vivâ cordis voce clamo;
Dulce Cor te namq; amo,
Ad cor meum inclinare,
Vt se possit applicare,
Devoto tibi pectore.
Tuo vivat in amore,
Ne dormitet in torpore,

Ad te oret, ad te ploret,
Te honoret, te adoret,
Te fruens omni tempore.
Rosa Cordis aperire,
Cujus odor fragrat mirè,
Te dignare dilatare,
Fac cor meum anhelare,
Per flammam desiderij.
Da cor cordi sociari,
Tecum IESV vulnerari,
Nam cor cordi similatur,
Si cor meum perforatur,
Sagittis improperij.
Infer tuum intrà sinum,
Cor ut tibi sit vicinum,
In dolore gaudioso,
Cum deformi specioso,
Quod vix seipsum capiat.
Hìc, hìc pauset, hìc moretur,
Ecce iam post te movetur,
Te ardenter vult sitire,
IESV noli contraire;
Vt bene de te sentiat.

S A B B A T H O.

Ad Faciem.

SAlve Caput cruentatum,
Totum spinis coronatum,

Conquassatum, vulneratum,
Arundine verberatum,
Facie sputis illita.
Salve cujus dulcis Vultus,
Immutatus, & incultus,
Immutavit suum florem,
Totus versus in pallorem,
Quem cœli tremit curia.
Omnis vigor atq; viror,
Hinc recessit, non admiror,
Mors apparet in aspectu,
Totus pendens in defectu,
Attritus ægrâ macie.
Sic affectus, sic despectus,
Propter me sic interfectus,
Peccatori tam indigno,
Cum amoris intersigno,
Appare clarâ facie.
In hac tua Passione,
Me agnosce Pastor bone,
Cujus sumpsi mel ex ore,
Haustum lactis cum dulcore,
Præ omnibus delicijs.
Non me reum asperneris,
Nec indignum dedigneris,
Morte tibi iam vicinâ,
Tuum Caput hic reclina,

In

In meis pauſa brachijs.
Tuæ Sanctæ Paſſioni,
Me gauderem interponi,
In hac Cruce tecum mori,
Præſta Crucis Amatori,
Sub tua Cruce moriar.
Morti tuæ tam amaræ,
Grates ago IESV chare,
Qui es clemens, pie Deus,
Fac, quod petit tuus reus,
Vt absq́; te non finiar.
Dum me mori eſt neceſſe,
Noli mihi tunc deeſſe,
In tremendæ mortis hora,
Veni IESV absq́; mora,
Tuêre me, & libera.
Cùm me iubes emigrare,
IESV chare tunc appare,
O Amator complectende,
Temetipſum tunc oſtende,
In Cruce ſalutifera.

AD SANCTUM DISMAM LATRONEM CRUCIFIXUM,

Agonizantium peccatorum Patronũ.

O DISMA pœnitentium,
Fatisq́; concedentium,

Co-

Cœleſtis Advocate,
Ter fauſte, ter beate.
In Golgotha qui paſſus es,
Chriſtoq́; culpam faſſus es,
Et veniam rogâſti,
Quam lætus impetrâſti.
Ne quæſo me tunc deſpice,
Sed ore blando reſpice,
Dum lucta me gravabit
Fatalis, & necabit.
Dum vita ſtabit labilis,
Et ſcindet implacabilis,
Vitale parca filum,
Fer dulce tunc aſylum.
Ne mortis ad ſententiam,
Vel dæmonis præſentiam,
Immane contremiſcam,
Aut mœſtus ingemiſcam.
At menda vitæ totius,
Piare coner ocyùs,
Nec differam tonantem,
In ultimum quadrantem.
Vt IESVS & MARIA me,
Sicut ſteterunt ponè te,
In morte viſitare
Dignentur, & iuvare.
Ne labe mentem denigrem,

Sed

Sed expiatus emigrem,
Tuæq; carnis esu,
Conforter ô mi IESV.
Demum procura cœlitus,
Vt summus hic anhelitus,
Tendentis ad bravia,
Sit IESVS, & MARIA, Amen.

Antiphona. Dixit Latro ad IESVM: Domine memento mei, dum veneris in Regnum tuum: Et dixit illi IESVS: Amen dico tibi, hodie mecum eris in Paradiso. *Luc:* 23.

℣. Ora pro nobis Beate DISMA,
℟. Vt digni efficiamur promissionibus Christi.

Oremus.

MIsericordissime IESV, qui pendens in ligno Crucis ineffabile misericordiæ tuæ infinitæ specimen in conversione S. DISMÆ Latronis ostendisti: Per sangvinem tuum pretiosissimum pro me in Cruce effusum, obsecro te misericordissime IESV: concede mihi ingratissimo peccatori efficacem tuam gratiam, ut peccata mea deflere, te toto corde amare, & in hora mortis meæ à te audire merear: hodie mecum eris in Paradiso, Amen.

SAncte DISMA, qui ex infinita IESV Christi Domini nostri tecum crucifixi misericordia ab eodem audire moriens meruisti: Hodie mecum eris in Paradiso: Impetra mihi quoq; à misericordissimo IESV, ut sicut te per gratiam suam efficacem ad veram pœnitentiam & gaudia Paradisi perduxit, ita me eâdem efficaci gratiâ ad dignos pœnitentiæ fructus, veram contritionem, & perfectum sui amorem impellat, & ad gaudia Paradisi perducat, Amen.

ORATIO
AD SANCTUM IUDAM THADÆUM APOSTOLUM,
In rebus desperatis Patronum.

GLoriose Christi Cognate, Apostole & Martyr, Sancte IVDA, qui vastissimis in Regionibus Fidem efferatis gentibus disseminâsti: virtutibus ac miraculis clarus, innumerabiles filios IESV peperisti: per illum, qui te sibi Apostolum adscivit, precor, ut me miserum à consvetudine peccatorum meorum abstrahas, à cogitationibus immundis me tuis meritis emundes, & in rebus desperatis tuo mihi adsis patro-

cinio, ac tandem ad inviſibilem tuis precibus gloriam evehas, ubi Sancta Trinitas adoratur in Patre, Filio, & Spiritu Sancto, Amen.

TEMPVS BREVE EST, Et cuncta tranſeunt.

QVidquid finem habet, breve eſſe convincitur. Labor, afflictio corporis, nec non alia incommoda, quæ hic perpeſſus fueris, licèt centum annos diuturnitate æquarent, tandem aliquando habebunt finem.

Labor igitur, & corporis afflictio, cæteraq́; incommoda, quamvis centum annorum ſpatium adimplerent, brevia ſunt; quin imò, ſi cum æternitate conferantur, momento temporis breviora. Vt quid igitur tam exiguo vitæ tuæ tempore pro cœleſti gloria, quæ finem neſcit, pati & laborare detrectas.

De cunctis rebus temporalibus, ad quas conquirendas tantùm laboris ac ſtudij contuliſti, verum aliquando erit affirmare: *Tranſierunt.*

Potentia *Alexandri*, divitiæ *Cræſi*, *Sardanapali* voluptates, eloquentia *Demoſthe-*

nis, forma *Helenæ*, atq́; venuſtas corporis modò tranſierunt. Laudantur ubi non ſunt, cruciantur ubi ſunt, habitantes cum igne devorante, & cum ardoribus ſempiternis. Tempus nunc illis effluxit, tibi non item.

Centum abhinc annis necdum eras natus, in tuo etiamnum eras nihilo, quin imò merum nihil. Poſt annos centum vivere deſieris, atq́; adeò priùs veròſimiliter, quàm illud tempus præterierit, eſca fueris vermibus, atq́; ante tremendum æquiſſimi Iudicis ſteteris Tribunal.

Quis igitur operæ pretium eſſe cenſeat, tanto cum ſtudio in caducorum bonorum adeptionem hìc te incumbere, quibus vix comparatis propediem es privandus? Quid enim eſt ipſum omnino diu, in quo eſt aliquod extremum? *Nihil eſt magnum re, quod parvum tempore*, ait S. Eucherius. (a)

Iſta cogitatio: quamdiu perdurabit hæc corona? quamdiu hanc aulam incolam? quamdiu hiſce fruar delicijs? iſta, inquam, cogitatio quàm plurimis in divitiarum & voluptatum affluentiâ viventibus excuſſit la-

(a) *De vera Sapientia*

lacrymas, ijsq́; incitamentum & calcar fuit, ut generoſo animo omnem faſtum, & quidquid caducum eſt, tanquam fumum atq́; umbram aſpernarentur. *Subit, cùm maximè exultant, cogitatio hæc quamdiu?* inquit Seneca. (b)

Ingentium dolorum origo ſæpiſſimè ſunt terrenæ voluptates & nos cùm minimè arbitramur, derepentè deſerunt.

Satius itaq́; eſt, modò cuncta deſerere, quàm poſtmodum à Deo deſeri.

Neq́; profectò ſapientis, neq́; prudentis eſt, agere velle exiguo tempore vitam commodis & delicijs abundantem non ſine manifeſto periculo in miſerias incidendi ſine fine duraturas. *Anguſtus eſt animus, quem terrena delectant,* ait Seneca.

Quæ ſperas, peritura ſunt omnia, & tu quid poſt hæc? Aliquid ama & ſpera, quod non tranſeat, inquit magnus Gvigo Carthuſianorum Generalis(c)hæc attentè cum animo tuo cogita, & ſæpe revolve.

Frequenter dies hilariter & perperam tranſactus adigit non paucos in anguſtias

 & ſo-

(b) *De brevit: vitæ.* (c) *De tranquil: c. 3.*

& ſolicitudines maximas, cogitq́; eos integras noctes inſomnes ducere.

Non omnes, qui ſenes ſunt, vixêre diu, & quo pacto tanta temporis iactura reſarciri valeat.

DIes hujus vitæ tibi conceſſi ſunt, non ut honoribus te cumules, neq́; ut commodis, voluptatibusq́; inhiæs, ſed ut animam tuam ſalvam reddas. Multum perdidiſti temporis, eò quod in alium finem vitæ tuæ dies impenderis.

Non quisquis diu in vivis verſatus eſt, vixit diu. Quapropter, licèt quadraginta, quinquaginta, ſexaginta ætatis annos numeres, dubium eſt, an unico anno vixeris, quod ne vel unicum fortaſſis annum in vero ſincereq́; Dei cultu tranſegeris. Nomen habebas quòd viveres, ſed eras mortuus.

Religioſus quidam Ordinis S. Franciſci annorum quinque & ſeptuaginta, interrogatus, quamdiu in Religioſo cœtu vixiſſet, reſpondit, *dubito, an vel unico momento.*

Adveniente die iudicij non quæretur ex nobis, quàm longam, ſed quàm rectam duxerimus vitam; *non quamdiu, ſed quàm bene?*

Omnes

Omnes anni, quibus vixiſti Divinâ orbatus gratiâ, nequaquam computandi ſunt: propterea tamen non eſt, quòd deſperes. Elapſum tempus ſi non potes redimere, certè potes ſubſecuturo bene uti, atq́; ita deperditi temporis damnum reſarcire: in tua enim poteſtate ſitum eſt, pravas conſvetudines, atq́; indomitos animi tui motus refrænare. *Sanabilibus ægrotamus malis*, inquit Seneca.

Penes te etiam eſt, pijs ac ſanctis cogitationibus, gratijsq́; Dei prævenientibus bene poſthac uti; ſufficit vel unica, ut ſceleratiſſimum quemcunq́; hominem ad meliorem vitæ rationem traducat.

Videte Fratres, ait S. Apoſtolus Paulus, *quomodo cautè ambuletis, non quaſi inſipientes*, qui ubi quàm plurima perdidêre, perdunt etiam id, quod pretioſiſſimum eſt; *ſed ut ſapientes redimentes tempus*, (a) id eſt, *inquit S. Auguſtinus*, denegantes tempus vanis colloquijs, futilibusq́; & caducis negotijs, quibus totum erat applicatum, illoq́; impoſterum fideliter utentes, ut ſalutis veſtræ negotium ſtrenuè & ſedulò promoveatis.

(a) *Ephes: 5.*

Sic egit ne poſt mortem miſer eſſet, magnanimus ille militum Dux, de quo meminit *Famianus Strada.* (b) Accedebat hic Imperatorem Carolum Quintum, poſtulaturus, renuntiandi rebus bellicis facultatem, poſtulatiq́; cauſam ediſſerens inquiebat. *Inter mundi negotia; & diem mortis, tempus aliquod intercedat, neceſſe eſt.* Quo, Imperator, audito, æquiſſimæ Ducis petitioni non tantùm annuit, ſed & tam præclarum æmulari exemplum, ſuoq́; ſe abdicare imperio conſtituit, ac deinde in ſeceſſu ſe totum Deo dare.

Horum illuſtrium virorum inſiſtere veſtigijs ſi non valeas, neq́; auſis, te ipſum adhortare præclariſſimis his S. Chryſologi verbis. *Vivamus Deo paululùm, qui ſæculo viximus totum; dedimus corpori annum, demus animæ paucos dies.* (c)

Dic & tu viciſſim, tandem aliquando peracta res eſt; fixum decretumq́; eſt. Hunc annum tranſigam, ut Chriſtianum decet. O plùs quàm ſatis eſt, quòd triginta vel ſeptuaginta annis vixerim, ut temporalia pertractarem negotia, atq́; ut com-
modis

(b) *Fam: Strada de bello belgico lib:* 1.
(c) *Chryſol: ſerm:* 12.

modis, voluptatibus, genioq; indulgerem. Æquum est, nunc tandem me impendere unum, alterumve annum: ut in cultum Dei & in expiationem criminum, atq; in salutem animæ meæ totus incumbam.

Esto: pereat quidlibet; parùm refert, dummodo anima conservetur.

Suscipe igitur obsecro Domine, inquit S. Bernardus (d) *residuum annorum meorum: pro his verò, quos vivendo perdidi, quia perditè vixi, cor contritum & humiliatum non despicies.*

Sic comparatus esse debet animus seriò cupientis deperditi temporis detrimentum resarcire: totum se applicet, necesse est, castigando corpori, atq; infrænandis, indomitis animi motibus, nec non studio patientiæ, cæterarumq; præstantissimarum virtutum.

Qualis vita, talis mors.

NEmo non optat bene mori: quia bona & beata mors perpetuam parit felicitatem: sed non omnes volunt bene vivere, eò quòd bona atq; perfecta vita magno constet labore.

Ejus-

(d) *S. Ber: serm: in Cant:*

Ejusmodi profectò votum risu dignum est, atq; explodendum: unum enim sine altero nequaquam obtineri potest.

Decipimus nos ipsi, si credamus bene beatèq; morituros nos, sine prævia, bona, & rectè instituta vita. Non potest bene mori, qui non bene vixerit.

Bona ac sancta mors à bona ac perfecta vita pendet, non secus ac mala mors & infelix ex mala, corruptaq; vita promanat. *Fratres! nolite errare*, ait S. Paulus, *Deus non irridetur. Quæ enim seminaverit homo, hæc & metet; quoniam qui seminat, in carne sua*, id est, qui operatur carnalia, *hic de carne*, id est, de carnali opere & voluptate *metet corruptionem*, & mortem tum præsentem, tum æternam. *Qui autem seminat in spiritu*, id est, qui operatur spiritualia, *hic de spiritu*, id est de opere suo spirituali, *metet vitam æternam.*

Qualis ergo sementis tua fuerit, talis erit messis. Avenam serere, & metere triticum; enormia seminare flagitia, & æternæ vitæ metere fructus, fieri vix potest, ut simul consistant. Quodsi quandoq; fit, rarum admodum, atq; inusitatum miraculum est, quod Christus servator noster edi-

dit

dit in uno latronum, qui cum illo pendebat è Cruce, dum ei dixit: *Hodie mecum eris in Paradiso.*

Vtebatur Deus in illius conversione potentiâ suâ absolutâ, nec non misericordiâ. Hinc rectè asserit S. Augustinus: In tota Sacra Scriptura invenit duntaxat unum, cui post vitam sceleratè actam bene beatèque contigit mori: *Vnum*, ne quis desperet; *unum* solummodò, ne quis inani sè spe ac fiduciâ lactet.

Non tamen ea de causâ parem tibi successum polliceri debes, neq; cogitare te, cùm malè vixeris, bene, feliciterq; moriturum; quemadmodum temerarium foret, existimare in ardentem fornacem cum tribus Babylonijs adolescentibus coniectum egressurum inde te incolumem atq; illæsum; vel cum Sancto Petro calcaturum te aquas maris ab interitu tutum.

Divina Providentia res passim omnes ita ordinavit, ut naturæ ductum, atq; ordinem sequantur. Sic ignem sinit comburere, gravia descendere: sic & opprimi malâ ac deplorandâ morte, qui vitam duxêre sceleribus refertam: sicubi secùs evenerit, prodigium erit, quo peccatorem Deus absolutâ

suâ

ſuâ utens potentiâ, eumq́; ſpeciali gratiâ præveniens, interdum dignatur (ſed rarò admodum) ob rationes, quæ nos fugiunt. Fallitur autem, & malè ſibi conſulit, quisquis ejusmodi gratiam vel ſperare, vel exſpectare audet.

Qui bene beatèq́; mori deſiderant, vitam interea agentes malam ac perditam, Deum tentant; ſiquidem viventem malè, malè etiam mori paſſim contingit.

Quid ni igitur exclamas cum Sancto Auguſtino? (e) *Inter brachia Salvatoris mei & vivere volo, & mori cupio.*

Vtrum expediat citò mori, an diu vivere.

MVlti longam vitam deſiderant, de bona ſanctaq́; nihil aut admodum parùm ſoliciti.

Quid prodeſt diu vivere, ſi minùs rectè vivamus? ſi quotidiana cumulare flagitia non ceſſemus.

Conducibiliùs eſt citò mori, quàm diu vivere hominibus non tantùm bonis, ſed & malis, qui, licèt diu viverent, ad frugem tamen nunquam redirent.

Ma-

Manual: cap: 23.

Mali quemadmodum indies peccata coacervant, ita etiam pœnas adaugent; quod neutiquam fieret, si superveniens illis mors vivendi simul & peccandi adimeret potestatem. *Graviùs est*, inquit S. Augustinus (f) *ad peccatum vivere, quàm in peccato mori.*

Boni quantumvis sæpenumerò se culpis præteritis per sinceram earum declarationem exonerent, novas tamen quotidie contrahunt; & licèt assiduè quà gratiam suam, quà gloriam amplificent: attamen omnibus bonis operibus suis tantùm Deo honoris reddere nequaquam possunt, quantùm vel exiguis suis noxis, in quas quotidie recidunt, ei suffurantur.

Exultemus igitur, inquit S. Chrysostomus, (g) *si quando probum & iustum videmus migrare ex hac misera vita, mox enim recepturus est laborum suorum, operumq́; bonorum abundantem mercedem.*

Diffiteri mortalium nullus potest, bonum esse, atq́; optabile, bene rectèq́; vivere; attamen bene feliciterq́; mori, longè esse meliùs atq́; optabiliùs quis neget? etenim sola bona mors nos certos de nostra

sa

(g) *In Epist: ad Philip: c. 8.*

ſalute reddit, bona vita non item.

Illi, qui boni ſunt, & magnâ virtute præditi, neſciunt quamdiu tales permanſuri ſint, ignorant itidem, quænam peccandi occaſiones ſeſe adhuc oblaturæ ſint, quibus afficiendi iniurijs, cum quo hominum genere verſaturi, tractaturiq; ſint negotia: præterit illos inſuper, an vivat aliqua etiamnum exitialis Dalila, cujus venuſtate & illecebris victi, in ſempiternum ruant interitum.

HYMEROLOGION.

ORTVS & OCCASVS SOLIS

Litvaniæ, Samogitiæ, Russiæ accõmodatũ

		Ortus		Occasus.		
	Dies.	Hora.	Quadr.	Hora.	Quadr.	Ingress: Solis in 12 signa Zodiaci.
Ianuarius.	1.	8.	2.	3.	2.	
	12.	8.	1.	3.	3.	
	22.	8.	0.	4.	0.	☉ in ♒
	31.	7.	3.	4.	1.	
Februarius.	8.	7.	2.	4.	2.	
	15.	7.	1.	4.	3.	
	22.	7.	0.	5.	0.	☉ in ♓
	28.	6.	3	5.	1.	
Martius.	3.	6.	2.	5.	2.	
	11.	6.	1.	5.	3.	
	19.	6.	0.	6.	0.	Æq: ☉ in ♈
	26.	5.	3.	6.	1.	
Aprilis.	2.	5.	2.	6.	2.	
	9.	5.	1.	6.	3.	
	15.	5.	0.	7.	0.	☉ in ♉
	23.	4.	3.	7.	1.	
	30.	4.	2.	7.	2.	
Maj	8.	4.	1.	7.	3.	
	16.	4.	0.	8.	0.	☉ in ♊
	25.	3.	3.	8.	1.	

	Dies	Ortus. Hora:	Qua:	Occasus. Hora:	Qua:	Ingres: Solis in 12 signa Zodiaci
Iunio	9.	3.	2.	8.	2.	
	21.	Solst: 3.	min: 26.	8.	m. 24.	☉ in ♋
Iulius	7.	3.	2.	8.	2.	
	16.	3.	3.	8.	1.	
	21.	4.	0.	8.	0.	☉ in ♌
Augustus	2.	4	1.	7.	3.	
	10.	4.	2.	7.	2.	
	17.	4.	3.	7.	1.	
	24	5.	0.	7	0	☉ in ♍
	30.	5.	1.	6.	3.	
Septembe.	6.	5.	2.	6	2.	
	12.	5.	3.	6.	1.	
	22.	6.	0.	6.	0.	Æq: ☉ in ♎
	29	6.	1.	5.	3.	
October.	5.	6.	2.	5.	2.	
	12.	6.	3.	5.	1.	
	18.	7.	0.	5.	0.	☉ in ♏
	25.	7.	1.	4.	3.	
Novẽber.	1.	7.	2.	4.	2.	
	9.	7.	3.	4.	1.	
	17.	8.	0.	4.	0.	☉ in ♐
	26.	8.	1.	3.	3.	
Decẽber	9.	8.	2.	3.	2.	
	22.	Solst: 8.	m. 34.	3.	min 16.	☉ in ♑
	27.	8.	2.	3.	2.	

